

လရောင်ကျွန်းရင် တစ်ဆင့်ချင်းချစ်တယ်

အခန်း(၁)

"သိုက်ရယ် ... အစတုန်းကတော့ သူနဲ့ လက်ထပ်ရတော့မယ် ဆိုပြီး နင်ပဲ ဝမ်းသာအားရကြီး..."

"ခုမှ သူ့အကြောင်းတွေ သိလာရတာလေ... ဒါတောင် စေ့စပ်ပွဲပဲ ရှိသေးတာ..."

"အေးလေ... စေ့စပ်ပွဲမို့လို့ လည်း တိုတိုထွာထွာကအစ အပိုကုန်မခံချင်လို့ ဖြစ်မှာ ပေါ့..."

"ဟဲ့... ယောက်ျားကြီး တစ်ယောက်ဖြစ်ပြီး ဒီလောက် အမြင်ကျဉ်းရသလား၊ သူလိုချင်နေတဲ့ မိန်းမက ရုပ်ရှင်မင်းသမီးဆိုတာ သူမေ့နေသလား..."

"တိုးတိုးပြောပါဟယ်... သူ့အမေတွေ ကြားသွားဦးမယ်..."

အပြင်မှာ လူကြီးတွေက စေ့စပ်ပွဲအတွက် စီစဉ်နေကြသည် ။ သိုက်ဘယ်လိုမှ သည်းမခံနိုင်သည့် စကားတွေမို့ ပြန်လည်း မပြောသာသည့် အဖြစ်ကနေ အိမ်ထဲ ဝင်လာခဲ့ရတာ ဖြစ်၏။

သူ့မှာ မိဘရှိနေသေးသည် ။ ကိုယ့်မှာ မိဘမရှိ။ သူက ကိုယ့်ထက် အများကြီး ချမ်းသာသည် ။ ကိုယ့်မှာ ရှိတာက အောင်မြင်မှုတစ်ခုသာ။ တကယ်ဆို ဒီလို မိန်းကလေးတစ်ယောက် အပေါ်မှာ သူပိုပြီး နားလည်ပေးသင့်တာ မဟုတ်ဘူး လား...၊ ခုတော့ စေ့စပ်ပွဲကို အကျဉ်းချုံးမည် ဆိုတာ

က စလာသည် ။ ပွဲအတွက် ဝယ်မည်ခြမ်းမည်ဆိုတော့ ကိုယ်တိုင်မလာဘဲ မန်နေဂျာကိုလွှတ်၏။ ထိုမှာ တည်းက ဖီလင်ဒေါင်းခဲ့ရတာ ဖြစ်သည် ။

"နင်ပဲ စဉ်းစားကြည့်ဦး... ငါ့အထိ ရှေ့ပင် မထွက်ရသေးဘူး၊ စေ့စပ်ပွဲရက်ကို ထပ်ကပ်နေတယ် ဘယ်နေ့ ရှေ့ပင်ထွက်မလဲ မမေးဘဲနဲ့ သူတို့ ချည်းပဲ သေချာနေတယ်..."

"ရှေ့ပင်ထွက်ဖို့ ကို သူစီစဉ်ပေးခဲ့တာ... မသွားခဲ့တာက နင်ပဲလေ..."

"ရိုစီ... နင်ငါပြောသမျှ ဘာဖြစ်လို့ အကန့်တွေချည်း ပြန်လွှတ်နေတာလဲ"

"နင် ဒေါပွဲနေတာကို သနားလို့ ပါ သိုက်ရယ်..."

"ငါမှ မကျေနပ်တာ..."

"ဪ... တိုးတိုးပြောပါဆိုမှ တော်ကြာ တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပွဲ မလုပ်ရလို့ ဖောင်းပွနှုန်း မြင့်နေတယ် ထင်တော့မှာ ပဲ..."

ဒါကိုလည်း ရိုစီပြောမှ သတိရ၏။ လူကြီးချင်းဆုံမိကြပြီး တစ်ခါတည်း လက်ထပ်ပေးဖို့ စီစဉ်ခဲ့ကြသည် ။ သူမကလည်း ခေါင်းညိတ်ခဲ့သည် ။ ဒါပေမဲ့ စေ့စပ်ထားရုံပဲလုပ်ဖို့ အရေးဆိုခဲ့တာ ဒီလူ... ၊

"တောက်..."

ဒေါသက တရစ်ရစ် တက်လာသည် ။ ထို့ကြောင့် တက်ခေါက်မိရင်း..

..

"လူကဖြင့် ခွေးပစ်တဲ့ တုတ်လောက်နဲ့ မပြောလိုက်ချင်ဘူး..."

"နင် မြင်ဖူးသွားပြီလား..."

"ဟင့်အင်း..."

ရီစီ ပြုံးစိစိဖြစ်သွားတော့ သိုက်က မျက်စောင်းထိုးသည်။ ။

"အန်တီလေးနဲ့ မှ အရပ်တူလို့ ပြောနေတာ နင်မကြားဘူးလား..."

မျက်နှာလေးက ချောချောလေးလို့ ပြောသံကြားလာလို့ ချက်ချင်း ကောက်မေးလိုက်တုန်းက အန်တီလေးပြောတာ အားတက်ဖွယ်ပါ... ၊

"အရပ်ကတော့ ငါ့လောက်ပဲ ... ယောက်ျားအားဖြင့် နည်းနည်းလေး မရှည်ပေမဲ့ ငါ့လောက်ဆို မဆိုးပါဘူးသိုက်ရယ်..."တဲ့ ...၊

လူကြီးတွေအတွက် အရပ်အနိမ့်အမြင့်တွေက အဓိကမကျပေမဲ့ သူမ ကိုယ်တိုင်က ငါးပေခြောက် ရှိနေသည် ။ တွဲလျှောက်လို့ မှ အမြင်မ တော်နိုင်သည့်လူကို ဘာကြောင့် ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာလဲ...၊ ကိုယ်လိုသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးနိုင်သည့် သူဌေးကြီးဆိုသည့် ဂုဏ်ရှိန်ကြောင့် မဟုတ်ဘူး လား...။ ပြီးတော့ ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး ကုမ္ပဏီအသစ် ထူထောင်ထား တဲ့ သူ။ ပြီးတော့ လူကြီးချင်းက မိတ်ဆွေတွေဖြစ်နေတာမို့ မိဘသဘော တူ လက်ထပ်ပေးသည့်ကိစ္စမှာ ကိုယ်လိုချင်တဲ့ အောင်မြင်မှုတွေကို ခဏ ဘေးချိတ်ပြီး ခေါင်းညိတ်ခဲ့တာ...၊

ဒါတွေကို သင်းနားမလည်ဘူးလား... ၊

"သိုက်ရေ ... ဟဲ့ ခဏထွက်ဦးလေ..."

သူငယ်ချင်းနဲ့ ပေါက်ကွဲညည်းညူနေတုန်း ဒေါ်တင်တင်လတ် အခန်းထဲဝင်လာသည် ။ သူမကသိုက်ရဲ့ တစ်ဦးတည်းသော သွေးသားရင်းအဒေါ် ဖြစ်ကာ ဒီအဒေါ်က မိဘအုပ်ထိန်းသူလည်း ဖြစ်သလို သူငယ် ချင်းလိုလည်း ရင်းနှီးနေကာ... ။

"ဘာလို့ ထွက်ရမှာလဲ အန်တီလေးရယ်... သူတို့ ဘာသာ သူတို့ တွက်ချက် တိုင်းထွာနေတာ သူတို့ ကိစ္စ သူတို့ လုပ်ပေစေ..."

"ဒီလို ဘယ်ဟုတ်မလဲအေ... သူတို့ ဘာသာ တွက်ချက်တာက သူတို့ပဲ အကုန်အကျခံမှာ လေ၊ စေ့စပ်မှာ က ညည်းကို..."

"မစေ့စပ်ချင်တော့ဘူး..."

"အောင်မယ်လေး... တိုးတိုးပြောစမ်းပါအေ၊ လူကြီးမိဘ စီစဉ်ပေးနေတာကို ကလေးကစားတယ်များ မှတ်နေသလား..."

တိုးတိုးပြောပါဆိုပြီး သိုက်ရဲ့ ဘေးမှာ သူမပဲဝင်ထိုင်လိုက်၍ အပြင်ကိုလည်း လှမ်းမျှော်ကြည့်သေးသည် ။ ပြီးမှ ... ၊

"အေးတို့ က တော်ရုံချမ်းသာတယ် မှတ်လို့ လား..."

"သူ့သား ချမ်းသာတာပါ..."

"ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် မိဘအုပ်ထိန်းမှုအောက်မှာ ရှိနေသေးတာ မိဘရဲ့ ပိုင်ဆိုင်မှုပဲ..."

"ဟုတ်သားပဲ သိုက်ရယ်... နင်ကလည်း ၊ ကဲပါ... နောက်မှ ကိုယ့်အချင်းချင်း လွတ်လွတ်လပ်လပ် ပြောလို့ ရတယ်... ဧည့်သည် တွေကို ထွက်တွေ့ လိုက်ပါဦး..."

သိုက်မျက်နှာ ချဉ်စပ်စပ်နှင့် အပြင်ကိုပါလာ၏။ ဒေါ်အေးချမ်းမေတို့ကတော့ သိုက်ကိုမြင်တာနဲ့ ပြုံးပြနေကြ၏။ မင်းသမီးတစ်ယောက် ဖြစ်သည့်ပြင် သိုက်က မပြင်မဆင်ဘဲလည်း လှနေတာမို့ ချွေးမချောလေးအဖြစ် ဂုဏ်ယူနေကြလေသည် ။

"သမီးလေးက အသားအရေလေးလည်း ကောင်း... မျက်နှာလေးက

လည်း လှ တကယ်ဆို ဒီထက်နာမည်ကြီးရမှာ ..."

"ဟုတ်တာပေါ့ အေးရယ်... ခုခေတ်ကလည်း သိတဲ့ အတိုင်းပဲလေ၊ အနုပညာလောကဆို ပိုဆိုးတာပေါ့... မင်းသမီးဖြစ်ဖို့ လွယ်တယ် နိုင်ငံကျော်ဖို့ ခက်တယ်...."

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်..."

တူမကို ခေါ်ထုတ်လာပေမဲ့ စကားလက်ဆုံ ပြန်ခင်းတော့လည်း သူတို့ ချင်းပဲ ဖြစ်လျက်...၊

"တော်နေ တတ်နေတိုင်းလည်း ပရိသတ်ရှေ့ ရောက်ဖို့ က ပွဲထုတ်ပေးတဲ့ သူရှိမှ ထွက်ခွင့်ရတော့လည်း မင်းသမီးတစ်ယောက် အတွက် လိုအပ်ချက်တွေ ပြည့်စုံနေမှ လေ... အရည်အချင်းလိုသလို လှပတင့်တယ်ဖို့ ကလည်း အဓိကကိုး..."

ပြောပြနေပုံက ကိုယ့်ရဲ့ လိုအပ်ချက်တွေ ဒီလို ရှိပါတယ် ဆိုတာကို ချပြနေတဲ့ အတိုင်း၊ အန်တီလေးကြောင့်တော့ ခက်ပါသည် ။ တားပြန်ရင်လည်း "အောင်မလေး ငါတို့ ချင်း ဒါတွေ ကွယ်ဝှက်နေဖို့ မလိုပါဘူး ဆိုတာတွေနဲ့ ပတ်အော်လိမ့်မည်။ ဒေါ်အေးချမ်းမေနဲ့ ဦးသီလတို့ ဇနီးမောင်နှံကတော့ တပြုံးပြုံးနဲ့ ပါ..."

"ဒါပေါ့လတ်ရယ်... မင်းသမီးမပြောနဲ့ ရပ်ကွက်ထဲက သာမန် မိန်းကလေးတွေတောင်မှ ဆင်းရဲချို့တဲ့ လာရင် ပျက်စီးတတ်သေးတာ၊ သူ့ထက် ငါအပြိုင် ကြိုးစားနေရတဲ့ အနုပညာသမားတွေက ပိုလိုအပ်တာပေါ့... မပူပါနဲ့ ငါ့သားကလည်း အနုပညာဝါသနာအိုးပါ၊ သူတို့ ဝါသနာတူချင်း ဘယ်လောက် စိတ်ချမ်းသာဖို့ ကောင်းသလဲလို့ ..."

"ဟား ဟား ဟား ဟား..."

ဦးသီလက ရယ်လိုက်တော့ ဒေါ်အေးချမ်းမေ စကားသံတိတ်ပြီး လှည့်ကြည့်သည်။ ။ ဒေါ်တင်တင်လတ်လည်း ရယ်ရမလို တည်ရမလို ဖြစ်သွားလျှင် သူကလက်ကာ၍ ... ၊

"မဟုတ်ပါဘူး... သားတော်မောင်အကြောင်း တွေးမိလို့ ပါ၊ အဟွန်းဟွန်း... ဘာမှ မဟုတ်ပါဘူး..."

"ဘာမှ မဟုတ်ရင် ဘာကိုရယ်တာတုံး ရှင်က ... သားကပဲ ဘာဖြစ်နေသလိုလို့..."

ဒေါ်အေးချမ်းမေက ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို မျက်စောင်းလှည့်ထိုး၏။ သိုက်က အခွင့်အရေးကို လက်လွှတ်မခံ... ၊

"အန်ကယ်တို့ ပြောမှ မေးဖို့ သတိရသွားတယ်..."

"ဟင်..."

"ဒီလိုပါ... သမီးတို့ ချင်းလည်း မတွေ့ဘူးသေးဘူးလေ၊ မတွေ့ဘူးပေမဲ့ တွေ့ဖို့ ဖြစ်လာတဲ့ အကြောင်းကြောင်းတွေမှာ လည်း အဆင်မပြေကြဘူးဆိုတော့ သမီး အကဲခတ်မိသလောက် သူက စီးတောင့်စီးနဲ့ ဇီဇာ ခပ်ကြောင်ကြောင်ပုံစံ ပေါက်နေသလားလို့ ..."

ကြည့်စမ်း... ပြောချလိုက်တာ မိရွှေသိုက်...၊

ဒေါ်တင်တင်လတ် မျက်နှာပူသွားမိကာ ဘယ်လိုစကားနဲ့ ဝင်ပြီး ဖာထေးရမှန်းမသိ။ ဒေါ်အေးချမ်းမေလည်း ချက်ကောင်းထိသွားသလို မျက်နှာပြုံးမဲ့မဲ့နှင့်...၊

"အဲဒီလိုတော့လည်း မဟုတ်ပါဘူး သမီးရယ်... ငယ်ငယ်တည်းက ကိုယ့် ငွေကိုယ့်အရင်းအနှီးနဲ့ ဇွဲရှိရှိကြိုးစားပြီး ဒီအခြေအနေ ရောက်လာခဲ့တာမို့လား "

ပြောပြီး ခင်ပွန်းဖြစ်သူကို စိတ်တိုသလို မျက်စောင်း လှည့်ရွယ်သေးသည်။ ။ ‘အဲဒါ ရှင်ဘာလိုလို ရယ်လိုက်လို့ သားကို အထင်ခံရတာ’လို့ ကြိမ်းမောင်း ပြစ်တင်လိုက်တာမျိုး... ၊

"သားက စည်းစနစ်ရှိတာပါ သမီးရဲ့ ... သုံးစွဲရမယ့်နေရာ ဆိုရင် တော့ လက်ဖွာသလား မမေးနဲ့ ... အဟွန်း..."

ပြောနေတာ မဆုံးသေးခင် ဖုန်းဝင်လာသဖြင့် ဦးသီလက ကိုင်လိုက်လိုက်လျှင်... ၊

"အေး...သား အဖေတို့ သိုက်တို့ အိမ်မှာ ..."

"အမေရှိတယ်မို့လား အဖေ... ခုနပန်းဆိုင်က ဖုန်းဆက်လို့ ၊ စေ့စပ်ပွဲလေးကို ပန်းတွေ ဆင်ခိုင်းထားတာ သိန်းနှစ်ဆယ်ဖိုးတောင်... ဘာလုပ်ဖို့ လဲ အဖေရာ..."

ဖုန်းက စပီကာ ဖွင့်ထားတာလား... နဂိုက ကျယ်နေတာလား မသိ...

။

တစ်ဖက်က ပြောသည့်အသံကို ပီပြင်စွာ ကြားနေရ၏။ ဒေါ်အေးချမ်းမေ မျက်နှာပျက်သွားကာ အားလုံး၏ မျက်နှာတွေလည်း သွေးခုတ်မရအောင် ဖြူနီတစ်လှည့်စီ ပြေးနေကြ၏။

"အေး... ရော့ ရော့၊ မင်းသားက မင့်ကိုပြောချင်တာ..."

ဦးသီလက ဖုန်းကို ဒေါ်အေးချမ်းမေလက်ထဲ ထည့်ရင်း...

"မင်းအမေနဲ့ ပြောလိုက်သား..." တဲ့ ...၊

ဘယ်လို အလိုက်ကမ်းဆိုး မသိတဲ့ လူခွစာကြီးလဲ.... ။

ဒေါ်အေးချမ်းမေ ဖုန်းပြောင်းယူလိုက်ရင်း ရင်ထဲမှာ အတုံးလိုက် အ

တစ်လိုက် ကျိန်ဆဲနေမိသည် ။ သိုက်နဲ့ ဒေါ်တင်တင်လတ် တို့ ကို အား နာနေပေမဲ့ ခုမှ စပီကာ ပိတ်လိုက်ဖို့ ကလည်း ခက်နေခဲ့လျက်....၊

"သား... အဲဒီပန်းတွေက..."

"ကျွန်တော် ကဲန်ဆယ်လ် ပြန်လုပ်လိုက်ပြီ အမေ..."

"သုံးသိန်းဖိုးနဲ့ အလှဆင်ပေးဖို့ ပြောထားတယ်... ပြီးတော့..."

"သားရယ်... ဒါက..."

"ညနေ ခြောက်နာရီဆက်ရှင်က ဈေးကြီးလွန်းတယ် အမေ... ဘာလုပ်မှာ လဲ၊ စေ့စပ်မယ့်နေ့မှာ အလုပ်နားထားရမှာ အတူတူပဲ... နေ့လယ်ပိုင်းဆိုရင် ဈေးက ထက်ဝက် သက်သာတယ်၊ အချိန်ပိုင်းလေးကိုပဲ သက်သက် လုပ်စားနေတာ..."

"ဟင်..."

"သူလည်း မင်းသမီးဆိုတော့ စေ့စပ်တာ လူမသိလေ ကောင်းလေပဲ မို့လား... စေ့စပ်ပွဲကိစ္စ အမေ မလုပ်နဲ့ တော့၊ အဲဒါပြောချင်လို့ အမေလည်း ပင်ပန်းတယ်... အမေ စီစဉ်တာတွေလည်း ကျွန်တော် စိတ်တိုင်းမကျဘူး..."

သူ စိတ်တိုင်းကျဖို့ လိုသလား... မိန်းကလေးဘက်ကို ဘာမှ မမေးဘဲ သင်းက တည်းဖြတ် စီစဉ်နေရအောင် ဘာလဲ...။ သိုက် စိတ်တိုလာကာ အနားသွားထိုင်ပြီး ဖုန်းကို ဆွဲယူလိုက်ပြီး... ၊

"ဒီမှာ ... ရှင်က..."

အားပါးတရ ပြောဖို့ ပေမဲ့ သင်းက ဖုန်းချသွားပြီ ဖြစ်သည် ။

"တောက်"

တက်ခေါက်ပြီးမှ ဝိုင်းကြည့်နေကြသည့် လူကြီးတွေကို အားနာသွား
မိကာ...။

"ဆောရီးပါ အန်တီ... သမီးပြောချင်တာ မပြောလိုက်ရလို့ ပါ..."

"ရတယ်သမီး ရတယ်... ဒီကောင်လေးလည်း အချိုးမပြေဘူး၊ သမီး
ပြောချင်တာ ဖုန်းဆက်ပြော... အန်တီတို့ ကို အားမနာနဲ့ ..."

"ဟုတ်တယ်သမီး... သားက နည်းနည်းတော့ ခွကျချင်တယ်..."

"ရှင့်လိုလေ..."

ဒေါ်အေးချမ်းမေက မကျေချက်နှင့် တန်းခနဲပြောသည်။ ။ ဦးသီလက
စိတ်မဆိုးရှာပါ...။

"ငါကလည်း မင့်သား အဲဒီလိုရှိလို့ အားနာစရာတွေ ဖြစ်လာမှာ စိုး
တာပါ... သမီး အန်ကယ်တို့ ကို အားနာဖို့ မလိုဘူး၊ ပြောစရာရှိတာပြော
... ရန်ဖြစ်ချင်လည်း ဖြစ်နော်၊ လင်မယားဆိုတာ ရန်ဖြစ်မှ ပိုချစ်တာ..."

"ကိုသီနော်... ကလေးတွေကို ရန်ဖြစ်နည်းပါ သင်ပေးဦးမလို့ လား...
"

"မဟုတ်ဘူး လေ... မင်းနဲ့ ငါ ဥပမာအရ ပြောပြတာပါ..."

"ဟုတ်တယ်... ဟုတ်တယ်... ဒါတော့ ငါလက်ခံတယ်၊ မိဘသဘော
တူလို့ အေးအေးချမ်းချမ်း ညားသွားကြရင် ကောင်းတော့ ကောင်းပေမဲ့
ပျင်းစရာကြီးရယ်..."

ဒေါ်တင်တင်လတ်က ထောက်ခံရင်း တူမဖြစ်သူကို မသိမသာ ငဲ့ကြ
ည့်သည်။ ။

ထင်တဲ့ အတိုင်း မျက်နှာလွှဲ၍ မဲ့နေတာ မြင်ကွင်းထဲမှာ တန်းခနဲ...။

အခန်း(၂)

"မကြားစေချင်ရင်လည်း စပီကာ ဖွင့်မပြောနဲ့ ပေါ့ အမေရာ..."

"ကြားနေကာမှ ပိတ်ပစ်တော့ ကောင်းမလား..."

"မကောင်းတတ်တာတွေ မဖြစ်ခင်တည်းက ဖုန်းပြောရင် စပီကာမ ဖွင့်ဖို့ ပြောနေတာ နားမှ မထောင်ဘဲ..."

"အေးပါ... မင်းပဲဆုံးမပါ..."

"မင်းတို့ သားအမိကလည်း မျက်နှာချင်းဆိုင်လိုက်တာနဲ့ ရန်ဖြစ် တော့တာပဲ... မတည့်အတူနေဆိုတာ လင်မယားပဲ ကောင်းတာကွ၊ ဥပ မာ မင်းနဲ့ ငါ ..."

"ကိုသီလနော်..."

သားအမိစကားပြောသည့် နေရာကို ဦးသီလ ဝင်လာလျှင် သားကို မ နိုင်နင်းသမျှ မကျေနပ်ချက် များ စွာလည်း ရှိခဲ့သော ဒေါ်အေးချမ်းမေ ဒေါသများ သည် ...၊

"အဲဒီဖုန်း စပီကာ ဖွင့်ထားတာ ဘယ်သူလဲ..."

"ဟ... မင်းပဲ ဖွင့်ခိုင်းထားတာလေ၊ ငါ့သားအလုပ်ကိစ္စ မီတင်တွေ သားကိုယ်စား ငါလိုက်တက်ရတယ်... အဲဒီကတည်းက မင်း ငါ့ကိုဟိုစိတ်မချ ခီစိတ်မချနဲ့၊ ရှင်ရိုးသားရင် ဖုန်းကို စပီကာ ဖွင့်ပြောဆိုပြီး..."

"ဒါနဲ့ ပဲ အဲဗားတိုင်း ဖွင့်ထားစရာလား... ရှင်ဟာလေ မပြောလိုက်ချင်ဘူး..."

"တော်သေးတာပေါ့..."

"ဘာ..."

"ဪ ... ပြောများ ပြောချင်ရင် ဘယ်လိုနေမလဲ တွေးမိလို့ ပါ..."

မိဘနှစ်ပါး အသံတွေကြောင့် အလုပ်လုပ်လို့ မရတော့ဘဲ လက်ပ်တော့ပ် ပိတ်လိုက်ပြီး စားပွဲကနေ ထလိုက်လျှင်...!

"မင်းမျက်နှာ..."

ဒေါ်အေးချမ်းမေက စိတ်တွေတိုလျက်...!

"နည်းနည်းလောက် ပြောပြ ဆုံးမလိုက်ရင် လစ်ပြီ..."

"ကျွန်တော်က ကလေးမှ မဟုတ်တာ အမေရာ... အမေတို့ ချည်းပဲ ရန်ဖြစ်နေတာ ကိုယ့်ဘာသာ အရင်ဆုံးမကြဦး..."

"အံ့မာ... မိဘကို..."

ဦးသီလ ပြောပြီဆို ဒီလောက်ပဲ ဖြစ်ကာ...!

"ပြန်ထိုင်ဦး... မင်းကို ပြောစရာရှိတယ်..."

"ကျွန်တော် အလုပ်တွေ ပိနေတယ် အမေ..."

"ပိချင်လို့ ပိတာ... အဲဒါတွေ အသာထားလိုက်၊ ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်လုပ် ပြီး ကြောက်ရမယ့်သူ ရှိတာကျလို့ ..."

မင်းမျက်နှာ မဲ့သွားသည် ။ ပြီးတော့ လက်ပ်တော့ပ်ကိုချ၍ ပြန်ထိုင်ရကာ... ၊

"အမေပြောသလိုက အထက်ဖားအောက်ဖိ လုပ်နေတဲ့ သူတွေပဲ... ကျွန်တော့်ကုမ္ပဏီမှာ အဲဒီလို လူတွေမရှိရဘူး၊ အားလုံး ကိုယ့်ရာထူး တာဝန်နဲ့ ကိုယ် ကျေပြန်ရမယ်... အထက်ကလူက အောက်ကလူတွေ အ တုယူ လေးစားလောက်ဖွယ် ဖြစ်ရမယ်၊ အောက်ကလူကလည်း ကိုယ့်အ ထက်လူကို လေးစားမှုရှိရမယ်... တတ်နိုင်သမျှ ကိုယ်ကျင့်တရား ထိန်း ဖို့ အဓိကချမှတ် ထားတာ...

"အဲဒါနဲ့ ပဲ မင်းက ကိုယ့်ဝန်ထမ်းတွေကို ဘုရားထူး နေရရောလား...

"

"ကျွတ်..."

"အံ့မာ... မအေကို စိတ်ပျက်တဲ့ ပုံနဲ့ ..."

‘ဟုတ်တယ်... စိတ်ပျက်လို့ ’လို့ များ ပြောလိုက်မိရင် အမေရင်ဘတ် ဖြန်းဖြန်းကွဲအောင် ထုနေမလားမသိ။ တစ်ခုခုဆို အတိတ်ကို ပြန်ပြန် ကောက်ပြီး ငိုချမတတ် ညည်းတတ်လွန်းလို့ ပြောလည်း မပြောချင်ပါ။ အစတုန်းက ‘အောင်သပြေ’ ဆန်ပွဲရုံလေးနှင့် မိသားစု ပြည့်စုံပိုလျှံစွာ ရ ဝ်တည်ခဲ့ကြသည် ။

မင်းကျော်စွာရယ်... မင်းမျက်နှာရယ် ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်မှာ မင်း ကျော်စွာက ကျောင်းသား ဘဝမှာ တည်းက ရည်းစားများ တာ နာမည် ကျော်၏။ ကျောင်းပြီးတာနဲ့ မိန်းမခိုးသွားသည် ။ မိန်းကလေးဘက်က သဘော မတူပါဘူး ထဖြစ်သဖြင့် ယောက်ျားလေးရှင် အနေနဲ့ သူတို့ ဘ က်က ကျေနပ်မှုရှိအောင် တောင်းဆိုသမျှ ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း စီးပွား ရေးကို ထိခိုက်လာခဲ့သည် ။

ထို့ပြင် အိမ်ထောင် ကျတော့လည်း ဒီမှာ ပဲ မျက်နှာငယ်ရ စိတ်ဆင်း ရဲ ဖြစ်နေတာကို မြင်ကာ နိုင်ငံခြားမှာ အလုပ် သွားလုပ်ချင်သည် လို့ ပူ

ဆာတော့ ဒေါ်အေးချမ်းမေတို့ မငြင်းနိုင်။ ချမ်းသာသည့် အသိုင်းအဝိုင်းက မိန်းကလေးနဲ့ အိမ်ထောင်ကျသဖြင့် ကိုယ့်သားမျက်နှာ မငယ်ရအောင် အစစ ဖြည့်ဆည်းပေးရင်း နိုင်ငံခြားသွားဖို့ စရိတ်စကတွေ ထုတ်ပေးခဲ့တာ တစ်ခါလည်း မဟုတ် နှစ်ခါလည်း မက။

တကယ်ပဲ လူလိမ်ခံရတာလား သားက သုံးလိုက်တာလား မသိပေမဲ့ သူသွားချင်တာ သွားပါစေဆိုပြီး ဂျပန်ရောက်တဲ့ အထိ ပို့ပေးခဲ့၏။ ဟိုရောက်သွားပြီး အဆင်ပြေကြောင်း အီးမေးလ်တစ်စောင်ပဲ ရောက်လာကာ သူ့မိန်းမကို လှမ်းခေါ်သည် လို့ ကြားလိုက်ရ၏။ ပြီးတော့ ဘာသံမှ မကြားရတော့ဘဲ ပျောက်သွားခဲ့သည် ။ ဒါလည်း သူတို့ အဆင်ပြေရင် ပြီးတာပဲလို့ သတ်မှတ်ခဲ့တာပါ။ ထိုစဉ်က မင်းမျက်နှာ ကျောင်းတက်နေတုန်း ဖြစ်သည် ။ ညီအစ်ကိုနှစ်ယောက်က အသက်ကွာသလောက် စိတ်ဓာတ် အယူအဆချင်းလည်း နည်းနည်းလေးမှ မတူ... ၊

မင်းကျော်စွာကြောင့် ယိုင်လဲမတတ် ဖြစ်ခဲ့ရသည့် စီးပွားရေးဂယက်ကြားမှာ မင်းမျက်နှာက စိတ်ဓာတ်မကျခဲ့ပေ။ ဘယ်သူ့ကိုမှ လည်း အပြစ်မတင်ခဲ့ဘဲ ကျောင်းတစ်ဖက်နဲ့ စီးပွားရေး မျက်စိဖွင့်ခဲ့၏။ အဆင်မပြေမှုများ စွာနှင့် လူးလူးလဲလဲ ဖြစ်နေတုန်းမှာ မင်းကျော်စွာ အရိုးပေါ်အရေတင် ပုံစံနှင့် ပြန်ရောက်လာခဲ့သည် ။ ခြောက်နှစ် ခုနစ်နှစ်လောက် သတင်း ပျောက်နေပြီးမှ ပြန်ရောက်လာတော့ ဇနီးနဲ့ ကွာရှင်းထားတာ တစ်နှစ်ကျော်ပြီလို့ ဆိုသည် ။ ဖြစ်သမျှအကြောင်း အကောင်းလို့ ဘယ်လိုပဲ ဖြေသိမ့်နေသော်လည်း ကံကြမ္မာက မခံနိုင်အောင် စမ်းသပ်လာခဲ့သည် ။ မင်းကျော်စွာ မိဘဆီ ပြန်ရောက် လာပြီး တစ်နှစ်လောက်ပဲ ကြာသည် ။ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ရောဂါနှင့် ဆုံးသွားခဲ့၏။

နိုင်ငံရပ်ခြားမှာ ဇနီးနဲ့ ကွဲပြီးတည်းက အရက်တွေသောက် ထင်ရာ

တွေလုပ်ရင်း ရလာခဲ့သည့် ရလဒ်တွေဖြစ်သည်။ ဒေါ်အေးချမ်းမေ အရူး တစ်ပိုင်းဖြစ်ကာ ခရီးတွေ လျှောက်ထွက်ခဲ့တာ မြန်မာပြည် အနှံ့အပြား.. . ၊ ဇနီးသည် ကို ဦးသီလ တောက်လျှောက် ထိန်းသိမ်းနေခဲ့ရကာ ပျက် ယွင်း ယိုင်နဲ့ နေသော စီးပွားရေးနှင့် မင်းမျက်နှာက လုံးထွေး သတ်ပုတ် နေလျက် ...။

"ဒီမှာ ကိုမင်း... ငါ့မျက်နှာကို သေချာကြည့်"

စိတ်ညစ်ဖွယ်တွေ ဖျတ်ခနဲပေါ်လာခဲ့စဉ် အမေဒေါသက ပိုကဲထွက် လာကာ ...။

"ငါ့စီးပွား ငါရှာလာတာ... ငါဘာလုပ်လုပ်ဆိုပြီး မိဘကို ဒီပုံစံမဆ က်ဆံနဲ့ ..."

"မဟုတ်တာ အမေရာ... အမေတို့ စကားများ နေတာ ကျွန်တော် ဘာမှ မှ လုပ်မရတာ..."

"ငါပြောနေတာ အခုမင်းကို ပြောစရာရှိတဲ့ ကိစ္စ အဲဒါ မင်းအားတာ မအားတာ ငါမလိုချင်ဘူး၊ မိဘကပြောနေရင် နားထောင် ဒါပဲ...."

"ဟုတ်ကဲ့ပါ..."

လက်ပ်တော့ပ်မှာ တင်ထားသည့် လက်ကိုပါဖြုတ်ချပြီး ဘိတ်ဘိတ် သား နားထောင်ဖို့ ပြင်လိုက်ရသည်။ ။

"ရပြီအမေ... ပြောတော့..."

မသိရင် ရွဲ့နေသလိုလို... ဒါပေမဲ့ ဒေါ်အေးချမ်းမေကတော့ ကိုယ့် သားအကြောင်း နားလည်ပြီးသားမို့ ဒါရွဲ့တာ မဟုတ်မှန်းလည်း သိနေ ကာ ...။

"စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်းပဲဖြေ..."

"ကျွန်တော် စိတ်ကဖြစ်တဲ့ အတိုင်းပဲ ပြောတတ်တာ အမေသိပါတယ်..."

ဒေါ်အေးချမ်းမေ မျက်နှာ မကြည်လင်ဘဲ ခေါင်းညိတ်လိုက်ရကာ...

"ရွှေသိုက်နဲ့ စေ့စပ်ဖို့ ကို မင်းကျေနပ်ရဲ့ လား..."

"ကျေနပ်ပါတယ်..."

"ကျေနပ်ရင် စေ့စပ်ပွဲ ပျက်သွားလောက်တဲ့ ဇီဇာကြောင်မှုတွေ ဘာလို့ တစ်ခုပြီးတစ်ခု လုပ်ပြနေတာလဲ..."

"ဘယ်မှာ ဇီဇာကြောင်တာလဲ အမေ... ကျွန်တော့်အတွက်က ကျွန်တော့် စိတ်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်းပါပဲ..."

"အဲဒါတွေကြောင့် မင်းကို ဇီဇာကြောင်တယ်လို့ ဟိုက ပြောတာ..."

"ဟင်... ရွှေသိုက်ကလား..."

"ဟုတ်တယ်..."

"တစ်ခါမှ တောင် မဆုံဘူးပဲနဲ့ ..."

ဒေါ်အေးချမ်းမေ ပြောကွက်ရသွားကာ နှုတ်ခမ်းစေ့ထားရင်း ခေါင်းညိတ်သည် ။ ပြီးတော့ ကိုယ့်သားမျက်နှာကို မမြင်ဖူးသလို စေ့စေ့ကြည့်၍ ...၊

"သူကမမြင်ဖူးဘဲနဲ့ မင်းအကြောင်း သိသွားတာ... ငါအမေကတော့ ကိုယ်မွေးထားတဲ့ သား အဲဒီလောက် ကတ်ဖဲ့သတ်တာကို မသိခဲ့တာ... ကဲ..."

မင်းမျက်နှာ မျက်ခုံးတွေပင့်၍ ဆံပင်ဖွသည် ။ ဒီနေရာမှာ သာ ပေါ

က်ကြီးရှိနေရင် ‘လူပြောတော့များ ပြီး ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ’လို့ မေးမှာ သေချာ၏။ ဘယ်လိုလုပ်ရမလဲ.... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် လူမုန်းခံရအောင် လုပ်တဲ့ သူ ရှိလို့ လား...၊ နေတတ်သလို နေတော့လည်း တစ်ပြစ်...၊

"ဖြေစမ်းပါဦး ရွှေသိုက်နဲ့ လွဲသွားလည်း ကောင်းတာပဲဆိုပြီး တမင် လုပ်နေတာများ လား..."

"လုပ်စရာလား အမေကလည်း ... သူနဲ့ ပေးစားဖို့ ပြောတည်းက ကျွန်တော့်လုပ်ငန်းနဲ့ အဆင်ပြေနေလို့ လက်ခံခဲ့တာကို..."

"ဘာ... ဘယ်လို...."

ဦးသီလကတော့ ပြုံးတော့မလို မျက်နှာကြီးနှင့် ထွက်ခွာသွားလေသည် ။ ဒေါ်အေးချမ်းမေ ဂရုမစိုက်မိလိုက်...

"ဘာလဲ... မင်းက မိန်းမယူဖို့ ကို တွက်ခြေကိုက်မကိုက် ကြည့်သေးတာလား"

"အဲဒါကျတော့ အဆင်ဆိုတယ်လေ"

"ဪ... ဪ..."

"ကျွန်တော် ဘယ်စီးပွားရေးပဲ လုပ်လုပ် ရုပ်ရှင်လုပ်ငန်းနဲ့ ဆက်စပ်နေတာ အမေ သိပါတယ်..."

"မိန်းမယူတဲ့ အထိ ဆက်စပ်နေတာတော့ လုံးဝကို မသိဘူးလေ..."

"မိန်းမယူတာလည်း ချစ်ကြိုက်စွဲလမ်းပြီး ယူကြတာမှ မဟုတ်တာ... တစ်သက်လုံး ပေါင်းသွားဖို့ အတွက် တစ်ခုခုနဲ့ ငြိတွယ်မှ ဖြစ်မှာ လေ၊ အဲဒါကြောင့် ရွှေသိုက်က ကျွန်တော့်စီးပွားရေးနဲ့ ငြိ..."

"မင်းမျက်နှာ..."

"ဗျာ..."

"ဒီစေ့စပ်ပွဲကို ငါ ဖျက်လိုက်တော့မယ်..."

ပြောပြီးတာနှင့် ဆတ်ခနဲ ထရပ်လိုက်၏။ မင်းမျက်နှာ ပျာပျာသလဲ ဖြစ်သွားကာ... ၊

"အမေ့... ဟာ ဘာဖြစ်တာလဲ၊ စေ့စပ်တာ ကလေးကစားတာ ကျလို့ .
.."

"ကလေးကစားသလို ဖြစ်သွားရင် ကြိုက်တယ်... မင်းရဲ့ မဟာစီမံကိန်းကြီးနဲ့ တွက်ချက်နေတာကို ဟိုကသိရင် ဘာတွေဖြစ်ကုန်မလဲ..."

"ဘာမှ မဖြစ်ပါဘူး... ကျွန်တော်က သားအမိချင်းမို့ ရင်ထဲရှိတဲ့ အတိုင်း ပြောပြနေတာလေ..."

"မင်းလား... ရွှေသိုက်ရှေ့ရောက်ရင် ဒီတိုင်း မပြောဘဲနေမှာ ..."

တကယ်က ဟန်ဆောင်ပန်ဆောင်လေး နားခံသာအောင် ပြောစေချင်တာ။ မအေ ဘာဖြစ်ချင်တာကို သိလိုက်သဖြင့် မင်းမျက်နှာက ပြုံးလိုက်ကာ...၊

"ကျွန်တော်က ကလေးမှ မဟုတ်ဘဲ အမေရာ... ထိုင်ပါ၊ အေးဆေးပေါ့"

ဒေါ်အေးချမ်းမေ အင်တင်တင် ပြန်ထိုင်လိုက်ရင်း...

"သူ့ကို လိုချင်နေရင်လည်း သူ ကျေနပ်လောက်စရာတွေ မင်းလုပ်ပေးလေ မင်းမျက်နှာ... ဘယ့်နှယ်ကြောင့် နေရာတကာ တိုတိုထွာထွာ လိုက်လုပ် နေတာလဲ၊ မင်းလိုချင်နေတာ ရုပ်ရှင်မင်းသမီး..."

"နိုင်းငံကျော် မင်းသမီးမှ မဟုတ်ဘဲ အမေ..."

"ကျော်ကျော် မကျော်ကျော် သူ့ခမျာ နာမည်ကျော်ချင်လို့ သူဌေးကို ယူတာ... သူများ တွေ မင်္ဂလာဆောင်တာ ခြောက်ခါခုနစ်ခါ၊ ဝတ်စုံကို ရွှေကွပ်လိုက် စိန်စီလိုက်နဲ့"

"အဲဒါမျိုးတော့ လုံးဝလုပ်မပေးဘူး... ခုတည်းက သေချာတယ်..."

ဒေါ်အေးချမ်းမေ ဆတ်ခနဲဖြစ်သွားလျှင် မင်းမျက်နှာက လက်ကာ၍ ...၊

"သူ့ကို ကျွန်တော် လုပ်ပေးရဦးမှာ တွေ အများကြီး ရှိသေးတယ်... မင်္ဂလာဆောင်ပြီး နာမည်ကြီးသွားရင် ဖေ့စ်ဘွတ်ခ်က လိုက်ခံတွေနဲ့ ဘယ်နှရက်ရှိမှာ လဲ... သူ့အနုပညာ နိုင်ငံကျော်မှ တကယ့်အောင်မြင်မှု..."

"ရှုပ်ယှက်ကို ခတ်နေတာပဲ ကိုမင်းရယ်... မင်းနဲ့ သိုက် ရွယ်တူပဲနော် ။ မင်းက ငါချမ်းသာတယ် ဆိုပြီး နေရာတကာ ခေါင်းပေါင်းစ တထောင် ထောင်နဲ့ ရှေ့မထွက်ချင်နဲ့ ..."

"ခေါင်းပေါင်းစကြီး ကျွန်တော် မကြိုက်ပါဘူး..."

"မင်းမျက်နှာ..."

"ပြောပြတာ..."

"မပြောနဲ့ မင်းလည်း ဘာမှ ဝင်မပါနဲ့ ၊ မင်းမှာ မိဘရှိသေးတယ်... သားသမီး မင်္ဂလာကိစ္စ မိဘကပဲစီမံမယ်၊ ဘာတွေကုန်ကုန် ဘာတွေခန်းခန်း ... ဒီတစ်ခါဆို အဲဒီစေ့စပ်ပွဲ ငါကိုယ်တိုင်ဖျက်မှာ ၊ မင်းကို တိုင်ပင်မနေဘူး..."

"အကြောင်းလေး ဘာလေးတော့ ကြားလေ အမေရာ... သူနဲ့ စီစဉ် ချိတ်ဆက်ထားတဲ့ ကားကြီးတွေ ကျွန်တော် ဖျက်သင့်တာဖျက် ဖြုတ်သင့်တာ ဖြုတ်ရအောင်... "

ကြည့်စမ်း...အဲဒါငါ့သား...။

ဒေါ်အေးချမ်းမေ အံ့ဩမကုန် ဖြစ်သွားလေသည် ။ ကိုယ်လက်ထပ်မ
ယ့် ဇနီးလောင်းအဖြစ် တစ်ခါမှ လည်း မတွေ့ဘူး စကားလည်း
ပြောမကြည့်ခဲ့ဘူးပဲ။ စေ့စပ်ဖို့ စီစဉ်နေတာနဲ့ တင် သင်းက ရုပ်ရှင်ရိုက်ဖို့
ရက် ချိတ်တာတွေ လုပ်နေပြီ...။

"သူ့အတွက် ပံ့ပိုးဖို့ စီစဉ်ထားတာတွေ တွက်ကြည့်ရင် လက်ရှိပေါက်
ဈေးနဲ့ ဘယ်လိုမှ မကိုက်ဘူး... ဒါကြောင့် သူ့အနုပညာကြေး ဒီထက်မြင့်
လာမှ ဖြစ်မှာ ၊ အနည်းဆုံး သုံးရာကျော်လောက် ဖြစ်လာရင်တောင် ဆ
ယ်ကားလောက် ဆက်တိုက်ရိုက်..."

"ရော့ ... သောက်..."

သေချာ တွက်ပြနေသည့် မင်းမျက်နှာရှေ့ကို ရေအပြည့်နှင့်ဖန်ခွက်
ဒေါက်ခနဲ ကျလာသည် ။ ဒေါ်အေးချမ်းမေက စိတ်မရှည်သည့် အကြည့်
နှင့် ရေခွက်ချပေးပြီး ခါးထောက်လိုက်ကာ...။

"တွက်ခြေမကိုက်ရင် ဟိတက်ပြီး ရှော့ခံရမှာ စိုးလို့ ...
ရေသောက်ပြီးမှ တွက်..."

အခန်း(၃)

မင်းသမီးမို့ ဖုန်းပြောတာလည်း ဆင်ခြင်ရသည် ။ ဖေ့ဘွတ်ခ်သုံး တော့လည်း သတိထားနေရသည် ။ ထို့ကြောင့် ကိုယ်နဲ့ တွဲဘက် လုပ် ဖော်ကိုင်ဖက်တွေကို အိမ်ခေါ်ပြီး စကားပိုင်းဖွဲ့ သောအခါ... ၊

"ဒါဆို နင်ဘာမှ မပြင်ဆင်ရသေးဘူးပေါ့..."

"ဟုတ်တယ်..."

"စေ့စပ်ပွဲက ရက်ပိုင်းပဲ လိုတော့တာ..."

"မသိဘူး..."

"သိုက်ရယ်... နင့်ဟာကလည်း ..."

"သိုက်ဟာက မဟုတ်ဘူး ဟိုငပုတိုက ဖြစ်နေတာ..."

မင်းမျက်နှာအကြောင်း ပြောဖြစ်ရင် စိတ်တိုလာတိုင်း ငပုတို တစ်ထွာညှို့ စသဖြင့် ပါလာတတ်လျက် သိုက်ရဲ့ ပါးစပ်ထဲမှာ မင်းမျက် နှာဘဝ မျိုးစုံ ပြောင်းလဲနေရှာကာ... ၊

"နင်တို့ ပဲ စဉ်းစားကြည့်ပါဦး... ငါက မင်းသမီးမို့ သူက သေချာ သိ နေတယ်၊ ငါကတော့ သူ့ကို သေချာတောင် မမြင်ဖူးဘူး ခုထိ..."

"တွေ့ချင်တယ်... စကားပြောချင်တယ်လို့ ခေါ်လိုက်ပေါ့ဟ..."

"မခေါ်ဘဲနေမလား... သင်းက မအားဘူးတဲ့ လေ..."

"ဟုတ်လား"

"ခေါ်လိုက်ရင် လာမယ်... တွေ့မယ်ပဲ၊ ပြီးမှ အကြောင်းတွေ အမျိုးမျိုးနဲ့ ရောက်မလာတာ..."

"အေးလေ... မခံချင်စရာ..."

ဖြူလေးနဲ့ ပန်းစကားတို့ ကလည်း ဒေါသတွေ ထွက်နေကြ၏။ သူမတို့ သုံးယောက်က သိုက်ပါသည့် ဇာတ်ကားတိုင်းမှာ သိုက်နဲ့ အတူပါဝင်ကြကာ အပြင်မှာ လည်း ကျောင်းနေဘက် သူငယ်ချင်းတွေမို့ တစ်ယောက်ကို တစ်ယောက် အနစ်နာခံပြီး ချစ်ခင်ကြသည် ။ ထို့ပြင် ရိုစီက သိုက်တို့ နဲ့ အတူ နေသောကြောင့် အတွင်းသိ အစင်းသိ တကယ့် ညီအစ်မ အရင်းလို ဖြစ်နေခဲ့၏။

"တစ်ခုတော့ ရှိတယ်ဟ..."

"တစ်ယောက်တစ်ဖွဲ..."

"တစ်ဖွဲမှ မကျွေးဘူး... လာမဖောက်နဲ့ ..."

စကားအရှိန်ပျက်သဖြင့် ဤသို့ ဝင်ဝင်နောက်တတ်သည့် ဖြူလေးကို ရိုစီက မျက်စောင်းထိုး၏။ ပြီးမှ ...၊

"မင်းမျက်နှာက သူ့အသက်အရွယ်နဲ့ သူ့ချမ်းသာသလောက်ဆိုရင် နာမည်ပျက် တစ်စက်မှ မရှိအောင် နေလာခဲ့တာ ဆိုတော့ မဆိုးဘူး"

"ဒါကတော့ အရမ်းပါဖက် ဖြစ်နေတဲ့ သူဆိုတာ မရှိပါဘူး... အဲ့ဘက်မှာ တော်သင့် ကောင်းမွန်နေပြီး ဒီဘက်မှာ ကော်တစ်ရာ ကုပ်စီးဖြစ်နေတော့ ဘာလုပ်ရမှာ လဲ..."

"ဒါလည်း တစ်မျိုးတော့ စိတ်ချလို့ ရတာပဲလေ... ယောက်ျားတွေက ချမ်းသာရင် ပျက်စီးတာ များ တယ်၊ သူလိုလူကျတော့ အဲ့အတွက် ထူးပြီး စိတ်မပူရတော့ဘူးပေါ့..."

"အေး...ဟုတ်တယ်၊ သူက ပေသီးခေါက်နေတုန်း ကိုယ်လည်း ကိုယ် လုပ်ချင်ရာ လုပ်လို့ ရတာပဲ... သူက သူတွက်ခြေကိုက်ရင် ပါးစပ်ပိတ်နေ မယ့် လူစားမျိုးပါ..."

သူငယ်ချင်းတွေပြောတာကို နားထောင်နေပြီး သိုက် ဆတ်ခနဲ ခါး တောင့်သွားသည် ။

"ငါက ရွှေဥတစ်လုံး နေ့စဉ် ဥပေးနေတဲ့ ငန်းမကြီးလိုလား..."

"ခစ်...ခစ်..."

"ဟွန်း... ဘာကိစ္စ ငါက သူ တွက်ခြေကိုက်အောင် ရှာပေးရမှာ လဲ၊ ရွှေ သိုက်တဲ့ တစ်သိုက်တည်း ရှိတယ်..."

"ဟား ဟား ဟား..."

"တွေ့ကြမယ်... ဒီနှစ်ယောက်တော့..."

"ဟုတ်ပဲ... ဟိုက အရပ်ငါးပေလောက်နဲ့ ဒီက မော်ဒယ်မ..."

"သူ့ရှက်ရင် တွဲမလျှောက်နဲ့ လေ... သိုက်တို့ ကအေးဆေး..."

သိုက်က လက်လေးပိုက်ပြီး မျက်နှာမော့ပြ နေသေးသည် ။ ဒီလူကို မကျေနပ်ပေမဲ့လည်း ငြင်းလို့ မဖြစ်။ စိတ်တိုပေမဲ့လည်း ထင်သလို မပြောနိုင်။ ကိုယ့်လိုအပ်ချက်က ကားများများ ရိုက်ရပြီး ကိုယ့်အနုပညာ ကို ပရိသတ်ရှေ့မှာ ပြနိုင်ဖို့ ။ ခုတော့ အနုပညာ လောကထဲကို ဝင်နိုင်ခဲ့ပြီး ဘယ်ကိုမှ လှမ်းမတက်နိုင်ဘဲ နှစ်တွေသာ ကြာလာသည် ။

ရွှေသိုက်တို့ နာမည် ကျော်မလာခဲ့ပေ။ ထို့ကြောင့် ရုပ်ရှင်ထုတ်ဝေသူ သူ
ဌေးဆိုတော့ သိုက် ချက်ချင်း ခေါင်းညိတ် ပစ်လိုက်တာ ဖြစ်သည်။ ။

"ငါတစ်ခု စဉ်းစားမိတယ် သိလား သိုက်..."

"မသိဘူး..."

"ပြောမှာ ပေါ့ ဟယ်... ဘယ်လိုဖြစ်နေတာလဲ..."

သူငယ်ချင်းတွေ စကားပြောမိပြီဆို ကျောင်းတုန်းကအတိုင်း လိုရင်း
ကို တော်တော်နဲ့ မရောက်တော့ပေ...၊

"နင့်ကို မင်းသမီးမို့ မက်မောပြီး လိုချင်တာ ဆိုရင်တော့ သူ ဒီလိုနေ
မှာ မဟုတ်ဘူး ထင်တယ်"

ရိုစီက ပြန်စသည် ။ ဖြူလေးတို့ ငြိမ်သွားကြ၏။

"ငါတို့ က အဲဒီလို ထင်တာလေ... သူက ရုပ်ရှင်ထုတ်လုပ်ရေး ဆိုပေ
မဲ့ ခုမှ ပရိဂျူဆာ လုပ်ကာစမို့လား၊ အစတုန်းကတော့ ပရိသတ်ထဲကလူ
ပဲ..."

"ဟုတ်တယ်...."

"အေးလေ... အဲဒါကြောင့် သိုက်ကို အစတည်းက ကြိုက်နေလို့ မိဘ
နဲ့ ကမ်းလှမ်းခိုင်းတာလို့ ငါတို့ ထင်နေတာပေါ့..."

"အခု သူ့ပုံစံက အထာခပ်ကြီးကြီးနဲ့ ..."

"ဟုတ်တယ်..."

"သိုက် နင်ရော ဘယ်လိုထင်လဲ..."

"မထင်ပါဘူး... သူ့ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားဘူး..."

"ဟဲ့... မဝင်စားလို့ ရမလား၊ နင်နဲ့ ညားမှာ နော်..."

"လက်ထပ်ဖို့ က ရင်ဘတ်ချင်းမှ ပါ..."

"အံ့မာ... ဖြစ်ရပြန်ပြီ မပြောလိုက်ချင်ဘူး၊ ဟိုကသာ မီးစိမ်းပြရင် စေ့စပ်ပွဲက လက်ထပ်ပွဲ ဖြစ်သွားမှာ များ ..."

"အဲဒါကြောင့် ရက်ပိုတိုးသွားတာ... အားလုံးက အေးဆေးပဲ ပြီးသွားရင် ငါက ရင်ပူနေရဦးမှာ ၊ အခု သူပဲထွင်တာလေ... ငါ့ကိုလိုချင်လို့ ခုန်ဆွခုန်ဆွ ဖြစ်လာရင်တောင် ဒီတစ်ခါ ငါ့အလှည့်ပဲ...."

"အေး... အေး လုပ်ကြ..."

"ဘာလဲဟယ်... ယူတောင် မယူရသေးဘူး..."

"ဟဲ့... ငါက ဘာပြောလို့ လဲ၊ မိုက်ရိုင်းတယ် ကြည့်စမ်း..."

"သိဘူးလေ... နင်ပဲမဆီမဆိုင်..."

"ထင်သလို တွေးခေါ် ဆုံးဖြတ်နေကြတာကို ပြောတာ... မိဖြူနော်..."

"ခစ် ခစ်..."

ပြောဖြစ်တာက နည်းနည်း ရယ်နေတာက များများ ဖြစ်လျက်....။

"ငါစိုးရိမ်တာက သူက လူငယ်ပရိဂျူဆာ... ရုပ်ရည်လေးလည်း မဆိုးဘူးပြောတယ်..."

"ပုတာလေးကလွဲရင်..."

ဖြူလေးက ထပ်ဖြည့်ပြောတော့ ရှိစီ တိတ်တိတ်နေဖို့ တံတောင်နဲ့ တိုက်ပစ်လိုက်ပြီး... ၊

"သိုက်ကိုက နင်းကန် ရှည်နေတာလည်း ထည့်ပြောလေ..."

"မင်းသမီးလေ..."

"ပြောလိုက် ဖြူလေး... သင်းက ခုတည်းက ငွေ့ညိုဘက်က ခပ်ပါ
ပါ"

"ငွေ့ညိုလို့ မခေါ်နဲ့ တော့... ဖြူဖြူနုနု နင့်လိုပဲတဲ့ ..."

"ဘယ်သူပြောတာလဲ..."

"နင့်အန်တီလေး ပြောတာလေ..."

"သူ့ခမျာ မှန်းသမ်းပြီး အမှတ်ပေး နေရရှာတာဟဲ့..."

"အဲဒါ နင့်အတွက်..."

"အေးလေဟယ်... ဘာပဲဖြစ်ဖြစ် ယူကြမှာ ပဲကို ကောင်းတာလေး
တွေ ရှာကြံတွေးစမ်းပါ သိုက်ရယ်...."

"မိပန်း နင်က ဘယ်သူ့ဘက်ကလဲ..."

"မသိဘူး... ပင်နယ်တီထိ စိတ်ချရတာ မဟုတ်တော့..."

"ခစ် ခစ်..."

"ဟား ဟား ဟား..."

ရယ်နေကြတာ ဘယ်လောက်ထိလဲဆိုရင် ဒေါ်တင်တင်လတ် အိပ်
ရာကနေ ငုတ်တုတ် ထထိုင်မိတဲ့ အထိ... ၊

"ကျွတ်... ဒီမိန်းကလေးတွေတော့..."

ဆံပင်တွေကို အော်တိုမစ်တစ် ကလစ်နဲ့ ဖြစ်သလို လိပ်ပတ်ပြီး အိပ်
ရာက ထခဲ့ရသည် ။ တူဝရီးနှစ်ယောက် သက်သောင့်သက်သာရှိရှိ ထပ်
ခွဲ တိုက်ငယ်လေးက ကျယ်တာမှ ပေနုနုဆယ် ငါးဆယ်လေးရယ် အိမ်

နောက်က လေလည်ရင်တောင် အိမ်ရှေ့က ကြားနေရတာ ကိုယ့်အဒေါ် အိပ်နေတာကို ဒီကလေးတွေ တစ်ပြုံလုံးကို မသိတတ်နေကြတာ...။

"ကဲ မိန်းမတွေ..."

"ဟင်... အန်တီလေး နိုး လာပြီ..."

လူကိုမြင်လိုက်မှ မျက်လုံးလေးတွေ ပြူးတူးပြတ်နှင့်...။

"အင်းပေါ့.... အန်တီလေး အိပ်နေတာ ကြာပြီဥစ္စာ..."

သိုက်ကပြောပြီး ပခုံးလေးတွန့်၏။ ဒေါ်တင်တင်လတ်က သိုက်ရဲ့ ပခုံးကို ဖျန်းခနဲ ဝင်ရိုက်ပစ်ကာ...။

"ခုမှ နာရီဝက်ကျော်ကျော်ပဲ ရှိသေးတာ ဘာလဲ ကြာပြီဆိုတာက... ဒီ လောက်လက်ပံပင် ဆက်ရက်ကျနေတာ...."

"အန်တီလေးကလည်း အပေါ်နဲ့ အောက်..."

"အပေါ်နဲ့ အောက်ဆိုတာရော ဘယ်လောက်တောင် ကွာနေလို့ လဲ... ပြောလိုက်ရရင် မကောင်းဘူး၊ ဟိုတစ်ယောက် အဲဒီပန်းချီဘောင်ကို မမှီ လိုက်နဲ့ ... ဟိုဘက်က ကော်ရစ်ဒါတန်းတွေက ပြန်ရိုက်မလို့ ဖြုတ်ထား တာ မရိုက်ရသေးဘူး..."

"အဲဒါပဲ အန်တီလေးက အနားမှာ ရှိရင် ပြောလည်း ပြောနိုင်တယ်... မြင်မြင်သမျှ သူပြောစရာတွေချည်းပဲ..."

ဒေါ်တင်တင်လတ်က ပန်းစကား အမှီသဟဲကြိုက်တာကို အစတည်း က ဆူငေါက်ပြောနေကျ...။

"အပြောမခံချင်လည်း ကျုပ်ရှေ့မှာ ထိုင်ကားရား ထကားရား မလုပ်ကြနဲ့ ... ဒါပဲ..."

ပြောပြီး လှည့်ထွက်သွားသည်။ ။ ပြီးတော့ ဖျတ်ခနဲ ပြန်လှည့်ကာ...၊

"ငါနိုးနေပြီဆိုပြီး ပြန်ပြီး ဆူမလာကြနဲ့ ကြာဆံချက်နဲ့ ရှောက်သီးသုပ် လုပ်ပေးမယ်၊ စေတနာရှိအောင်နေ..."

"ဟုတ်..."

"ဝုတ်ကဲ့...ဝုတ်ကဲ့ပါ..."

"ဟေ..."

လေးယောက်စလုံး ဝမ်းသာအားရ ဖြစ်သွားကြတော့ ဒေါ်တင်တင် လတ် ထဘီတစ်ဖက် 'မ'ပြီး ပြန်ဆင်းခဲ့သည်။ ။ ဒီတိုက်လေးတစ်လုံး ပိုင်ခဲ့တာတောင် တူဝရီးနှစ်ယောက် ဘယ်လောက်တောင် ကြိုးစားခဲ့ရသလဲ...။ တောကနေမြို့တက် လာကြတော့ ရင်းနှီး ထခဲ့စရာလေးတွေ ပါလာခဲ့လို့ သာ။ ရွာမှာ လေးတန်းအောင်ခဲ့သော တူမလေးကို လက်ဆွဲပြီး လင်မယားနှစ်ယောက် ဆွေမရှိမျိုးမရှိတဲ့ ရန်ကုန်မြို့ကြီးမှာ မလုပ်တတ်မကိုင်တတ်မို့ တော်တော် ဒုက္ခရောက်ခဲ့ရသည်။ ။ သိုက်ကို စိတ်တိုင်းမကျတာတွေ ရှိလာတိုင်း ရှေးဟောင်း နှောင်းဖြစ်တွေ တွေးမိတာလည်း ဘယ်လို အကျင့်မှန်းကို မသိတော့ပါ။ ဒါလည်း သူမလေး ကံကောင်းနေတာပဲ ဖြစ်လိမ့်မည်။ ခင်ပွန်းဖြစ်သူ ကိုးဆယ့်ခြောက်ပါး ရောဂါနဲ့ ဆုံးသွားတော့ ဒီကလေး မလိမ္မာရင် သူမ ဒုက္ခကြီးပြီပေါ့။ သိုက်က လိမ္မာပါသည်။ ။ ကျောင်းတစ်ဖက်နှင့် အဒေါ်ဖြစ်သူကို ကူညီရှာသည်။ ။ ဒီလို ပုံရိပ်လေးတွေ ပြန်တွေးမိတော့လည်း စိတ်တိုတာတွေက သူ့အလိုလို ပြေခဲ့ရသည်။ ။ ကလေးကစားစရာ handmade လေးတွေ ဆန်းပြားအောင် တီထွင်ပြီး ရောင်းခဲ့ရတဲ့ အချိန်ကလည်း ဆိုင်ခန်းလေးနဲ့ ဖန်စီပစ္စည်းလေးတွေပါ တင်နိုင်လာတဲ့ အထိ တူဝရီးနှစ်ယောက်ပဲ ရုန်းကန်ခဲ့ကြတာပါ...၊

ဒါတွေဟာ သိုက်ရဲ့ စိတ်ကူးလေးတွေကြောင့် ပို၍ အောင်မြင်ခဲ့တာ ဖြစ်သည်။ သိုက်က ကိုယ်တိုင်အလှပြင်တာ ဝါသနာပါသလို အလှအပ ပစ္စည်းလေးတွေ တီထွင် ဖန်တီးတော့လည်း စိတ်ကူးလေးတွေက ဆန်းပြားသည်။ ခင်ပွန်းသည် မရှိတော့ပေမဲ့ အရပ်ဆိုင်လေးကနေ ဆိုင်ကြီး ဖြစ်လာသည်။ ဖန်စီတွဲထားတော့ ပို၍ ခမ်းနားခဲ့၏။ ဒါပေမဲ့ သိုက်တစ်ယောက် ရုပ်ရှင်မင်းသမီး ဖြစ်ချင်လာသည့် အချိန်ကစပြီး ဒီဆိုင်လေးက ခပ်လှုပ်လှုပ်။ ငွေက အဝင်နည်းပြီး အထွက်များ လာသည်။ ကိုယ်တိုင် အားစိုက်ဖို့ ထက် သူမလေး ကားရိုက်တဲ့ နောက် လိုက်နေရတာနဲ့ပဲ အချိန်ကုန်ခဲ့တာ ကြာတော့ အခြေအနေမကောင်း၊ စိတ်တိုစရာတွေ တွေးတော့လည်း သင်းလေးကြောင့်။ သင်းလေး လိမ္မာရှာပါတယ်လို့ တွေးမိတော့လည်း သနားမိပြန်၏။ ဒေါ်တင်တင်လတ် အလုပ်တွေ အဆက်မပြတ်လုပ်ရင်း တွေးချင်ရာ တွေးနေဆဲ...

"ကြီးကြီး... ဧည့်သည် လာတယ်..."

အိမ်မှာ သိုက်ရဲ့ ဝေယျာဝစ္စလုပ်ဖို့ ခေါ်ထားသည့် သူ့ကိုယ်သူသမီးလို့ ပြောနေသော ကောင်လေးရှိသည်။ ဧည့်သည် ရောက်ကြောင်း သတင်းပေးတာက လေသံပဲဖြစ်ကာ မျက်နှာကတော့ အပြင်တံခါးဝကို ကြည့်နေတာ လည်ပင်း ကျိုးတော့မတတ်...။

"ဘယ်သူလဲ... ငါ တံခါးပိတ်ထားမလား မသိဘူး၊ သွားဖွင့်ပေးလိုက်ပါ တိုးတိုးရယ်...."

"ဟတ်..." ဟုတ်လို့ ပြောတိုင်း အသံက တစ်ဝက်ပဲပါကာ ဟတ်နဲ့ပဲပြီး၏။ ထို့ပြင် သိုက်ရဲ့ အဝတ်တွေပဲ တောင်းဝတ် နေသောကြောင့် သတိုးဆိုတာ ယောက်ျားလေး မှန်းတောင် မသိကြတော့ပါ...။

"မြန်မြန် သွားလိုက်ပါဟဲ့ ... ဪ ငါ့နယ်..."

မင်္ဂလာကိစ္စရှိနေတုန်း အေးတို့ ဆီက လူပဲလို့ တွက်ကာ ဒေါ်တင်တင် လတ်ကလည်း ထုထောင်းနေတာတွေ ရပ်လိုက်ပြီး လက်ကို သေချာ ရေဆေးရင်း... ၊

"ဘယ်သူလဲ တိုးတိုးရေ... ခဏထိုင်ပါဦးလို့ ပြောလိုက်ပါဦး..."

ဒေါ်တင်တင်လတ်ရဲ့ အသံကျယ်ကျယ်က အပေါ်ထပ်ခွဲထိ တိုက်ရိုက် သတင်းပို့လိုက်သလို ရှိခဲ့ပြီး....။

အခန်း(၄)

"ကြားလား သိုက်... ဧည့်သည် တဲ့ ၊ ငါ့အထင်တော့ နင့်ယောက္ခမ လောင်းကြီးတွေပဲလား မသိဘူး..."

"မဟုတ်လောက်ပါဘူး... သူတို့ ကလာရင် ဖုန်းကြိုဆက်ပါတယ်..."

တွေးမရကြဘဲ နားတော့စွင့် နေမိကြသည် ။ ဖြူလေးက ခြေဖျား ထောက်၍ ရှေ့တိုးသွားကာ ဧည့်ခန်းကို ပစောက်ပုံဝိုက်၍ ကော်ရစ်ဒါ ထုတ်ထားသည့် နေရာကျမှာ ရပ်လိုက်ပြီး... ၊

"ဟယ်..."

ဇက်လေးပု၍ နောက်လှည့် မျက်လုံးပြူးပြသည် ။

"ဘာလဲ... ဘယ်သူလဲ..."

စကားသံတွေလည်း လေသံသာသာ ဖြစ်ကုန်ကြကာ ကုန်းကုန်းကွ ကွတွေ ရှေ့တိုး သွားကြလေသည် ။ သုံးယောက် ပေါင်းမိသည့်အခါ ထောက်ထားသည့် ပန်းချီကားကြီးမှာ စုပြုံ ကပ်တွယ်၍ ... ၊

"အောက်မှာ ... အောက်မှာ ..."

ဖြူလေးက ပါးစပ်ကြီးပြ အော်ပြောပြီး လေသံမျှဖြင့် လက်ညှိုးထိုး လျှင် ...၊

"ဘာလဲ...နင့်ပထွေး နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လာတာလား..."

"အဲဒါ ငါ့ပထွေးဆိုရင် နောက်တစ်ယောက် ခေါ်လာခံမလား.... အမေနဲ့ ပဲ ရန်ဖြစ်ရဖြစ်ရ..."

"အယ်... ကြည့်စမ်း..."

သိတော့ သိနေကြပြီဖြစ်ကာ ရှေ့ထပ်မတိုးရဲဘဲ ပါးစပ်တွေပိတ်ရယ် မိကြ၏။ ပြီးတော့ ဒီတိုင်း ရပ်ကြည့်နေသည့် သိုက်ကို သူတို့ ပြန်လှည့်ကြည့်ပြီး လက်ယပ်ခေါ်ကာ... ။

"နင့်လူ... နင့်လူ..."

မင်းမျက်နှာ ရောက်လာတာလား...၊

သူငယ်ချင်းတွေ ဒီလောက် ပုံပန်းပျက်နေတာတောင် အောက်က ဧည့်သည် ကို မင်းမျက်နှာလို့ မထင်တာ သိုက်ပဲဖြစ်သည် ။ သူမကိုယ်တိုင် စိတ်ဝင်စားပြီး ရှေ့တိုး သွားမိသေးသည် ။ ပြီးမှ 'ငါက သူ့ကို ပြေးကြည့်စရာလား'လို့ တွေးပြီး ခြေလှမ်း ရပ်ပစ်သည် ။

"မင်းသမီး"

ပြောဆိုနေကြတုန်း တိုးတိုးက အင်္ကျီခါးတိုကို ဘောင်းဘီ ပေါင်တိုလေးနှင့် ကနွဲ့ကလျ ပြေးတက် လာပြီး... ၊

"အောက်မှာ ကိုမင်းမျက်နှာ ရောက်နေတယ်... ဘာလဲ ချောင်းကြည့်မလို့ လား၊ ကိုယ့်လူကိုယ်ပဲဟာ..."

"အံ့မာ... ငါကဘာလို့ ကြည့်ရမှာ လဲ၊ သူက ဘာလာလုပ်တာလဲ..."

တိုးတိုးက နှုတ်ခမ်းနီ ဆိုးထားသည့် နှုတ်ခမ်းထူထူကို မဲ့ပြီးမှ ရယ်ကာ...။

"တိုးတိုးဆီလာတာ မဟုတ်တာတော့ သေချာတယ်..."

ပြောပြီး ခိခနဲရယ်၏။ ပြီးမှ ... ၊

"လုပ်...လုပ် မြန်မြန်လေး အလှပြင်လိုက်၊ ပိုက်ဆံအိတ်ကြီး တစ်
တောင်လောက်နဲ့ မင်းသမီးကို ရှေ့ပင်ထွက်ဖို့ လာခေါ်ပုံပဲ..."

ဒီလိုကျတော့လည်း မဆိုးပါလား။ သိုက် ကျေနပ်သွားပေမဲ့ အလှပြင်
ဖို့ တော့ စိတ်မကူးပါ။ တိုးတိုးက ပြန်ဆင်းမလိုပြင်ပြီးမှ ဖြူလေးတို့ သုံး
ယောက်ကို ကြည့်၍ ...၊

"ရံရွှေဖော်တွေ အပေါ်ကနေ ချောင်းနေကြတယ် ဟုတ်လား...
ကြီးကြီးနဲ့ ပြန်တိုင်ပြောမယ်..."

"တိုးတိုး ပြောစမ်းပါဟယ်... သွားတော့ သွား..."

ရိုစီက စိတ်မရှည်စွာ တွန်းလွှတ်လိုက်ပြီး တိုးတိုး ထွက်သွားတာနှင့်
မျက်နှာက ပြုံးစိစိဖြစ်လျက်...

"အန်တီလေး ငါတို့ ကို တမင် ဖွတာ သိုက်ရေ... ဘာမှ ဖြူဖြူနုနု မ
ဟုတ်ဘူး ၊ အသားလတ်လတ် ညိုချင်ချင်ရယ်..."

"ဟုတ်လား..."

"ဟုတ်... ပြီးတော့ ထူလိုက်တဲ့ အမွေးက ဆိုတာ..."

"ဟင်..."

"ပါးမြိုင်းမွေး ပြောပါဟယ်..."

"ဟယ်... ဒီလောက်လည်း မဟုတ်ပါဘူး၊ နားသယ်စပ်လေးတွေမှာ
သိသိသာသာ ဆင်းနေတာပါ... မေးစေ့မှာ အမွေးမရှိဘူး..."

"စိမ်းမည်းနေတာ နင်ကန်းနေလား..."

"စိမ်းရိပ်ရိပ်လေးပါ... အလကား သိုက်၊ ရိုစီ မျက်မှန် ဆောင်ရတော့

မှာ ... အဲ့တစ်ယောက်က ညိုချောလေးရယ်၊ အတော် ဆွဲဆောင်မှုရှိတာ..
."

တစ်ယောက်တစ်ခွန်း ပြောရင်း ပြန်လှည့် ချောင်းလိုက် ရယ်လိုက်ကြနှင့်။ သိုက် ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အနည်းငယ် ပြေပြစ်အောင် ပြင်လိုက်ပြီး ဆင်းလာခဲ့သည် ။ ဧည့်ခန်းမှာ မင်းမျက်နှာက လှေကားဘက်ကို ဘေးတိုက် ထိုင်နေတာဖြစ်ကာ အန်တီလေးကလည်း ထိုင်လျက် ဒီတိုင်း။ သူကလည်း ပိုက်ဆံအိတ် ကိုင်ထားသည့် လက်တစ်ဖက်ကို ပေါင်ပေါ်တင်၍ တိတ်ဆိတ်စွာ ...၊

"မင်းသမီး လာပြီ ကြီးကြီး"

လူသုံးယောက် ဖြစ်လာပေမဲ့ ဆက်လက် တိတ်ဆိတ်ဖွယ် ဖြစ်နေခြင်းကို တိုးတိုးက ဖြိုခွင်းလိုက်ပြီး...၊

"မီးဖိုချောင်မှာ ဘာတည်ထားတာလဲ ကြီးကြီး... သမီး သွားလုပ်လိုက်မယ်..."

"နေ နေ... ငါလုပ်လက်စကို တခြားသူ လုပ်တာလည်း မကြိုက်ပါဘူး၊ သားရေ သမီး လာပြီဆိုတော့ စကားပြောဦးနော်... အန်တီလေး ခဏပဲ..."

"ရပါတယ်အန်တီ... သွားပါ...."

စကားသံကတော့ မဆိုးပါ။ သူ့ဘေးရောက်သွားမှ ကိုယ်တော်က ငဲ့ကြည့်ဖော် ရကာ...၊

"မရွှေသိုက် အပြီး ထွက်လာတာလား... ပြန်တက်ပြီး အဝတ်လဲဦးမှလား၊ ကျွန်တော် အချိန်သိပ် ..."

"ရှင်က အဲဒီလိုမေးရအောင် ကျွန်မကို ဘာတွေ ကြုံပြောထားလို့ ကျ

နံမက ဘာတွေ ပြင်ဆင်ထားမယ် ထင်လို့ လဲ..."

မျက်မှောင် တစ်ချက် ကုတ်သွားပြီး ပြောမည့်စကားက ထစ်သွားသည်။ ။ သိုက်ပြောတာကို သဘောမကျသလို ခဏ တိတ်သွားပြီးမှ ... ၊

"ဆောရီး... ကျွန်တော် မအားလိုက်တာနဲ့ ဖုန်းကြို မဆက်မိဘူး၊ တကယ်က..."

"ဪ..."

"ဒီလိုပါ... လာဖြစ်ဖို့ လည်း မသေချာတော့ ဖုန်းဆက်ပြီးမှ ..."

"အခု ဘာလာလုပ်တာလဲ..."

"ကျွန်တော် စကားဆုံးအောင် ပြောခွင့်ပေးပါလား... မရွှေ့သိုက် ကျွန်တော့်ကို ဖောင်းနေမှာ သိပေမဲ့ ကျွန်တော့်မှာ လည်း ..."

"ဒီမှာ ... အဲ ပြော ပြော၊ ရှင် ဘာပြောချင်လဲ သိဖို့ က လိုသေးတယ်..."

သူမခွင့်ပြုမှ ပြောရမှာ လိုလို လက်ခါပြောရင်း ဆိုဖာမှာ ဆောင့်ခနဲ ဝင်ထိုင်သည်။ ။ မိန်းကလေးတစ်ယောက် အတွက် မညင်သာသော နေထိုင်ပုံကြောင့် မင်းမျက်နှာက စိုက်ကြည့်သည်။ ။ ပြီးမှ ခေါင်းညိတ်ကာ ၊

"ကျွန်တော်တို့ အခု စေ့စပ်ပွဲ အထိမ်းအမှတ် လက်ဆောင်ရယ် စေ့စပ် လက်စွပ် အတွက်ရယ်... စိန်ဆိုင်ကို သွားမယ်၊ အဲဒါက စေ့စပ်ပွဲက ကပ်နေတော့ မဖြစ်မနေ သွားရမှာ ... မရွှေ့သိုက် သဘောကျဝယ်လို့ ရပါတယ်..."

"ခုချိန်မှ ရှေ့ပင်ထွက်မှာ က စိန်ဆိုင် တစ်ဆိုင်နဲ့ တင် အချိန်ကုန်သွားမှာ ပေါ့..."

"စိန်ဆိုင်ဝင်ဖို့ အချိန် လုံလောက်ပါတယ်... ညနေစာ ဟိုတယ်မှာ တစ်ခုခု ဝင်စားပြီး..."

"ဘယ်သွားလို့ ရသေးလဲ"

"မိုးချုပ်ပြီလေ... မရွှေသိုက်ကို ကျွန်တော် ပြန်ပို့မှာ ပေါ့..."

"ဘာ... "

ဒေါသက ထောင်းခနဲ ထ ဖြစ်၏။ စိန်ဆိုင်မှာ ပစ္စည်းဝယ်ရုံ သင်းက အချိန် ကန့်သတ် တွက်ချက်လာတာ... ၊

"စေ့စပ်ဖို့ အတွက် သိုက်က ဘာမှ မဝယ်ခြမ်းရသေးဘူး... စိန်ဆိုင်ဝင်ရုံနဲ့ အဝတ်အစား အသုံးအဆောင်တွေက ပြည့်စုံသွားမှာ လား..."

"အဲဒါ မရွှေသိုက်ကို ကျွန်တော် အချိန်ပေးခဲ့တာပဲ..."

"ဘာပြောတယ်..."

သူကပဲလူကို နားမလည်စွာ ကြည့်လို့ ... ၊

ခပ်ကျဲကျဲ မျက်တောင်တွေက သိပ်မရှည်ဘဲ ကော့နေသည် ။ မျက်ခုံး ထူထူက ထူလွန်းသလို ထင်ရပေမဲ့ မျက်မှောင်ကုတ် ထားတာတောင် ကြည့်ကောင်း နေသေးသည် ။ နှာတံပေါ်၍ မေးရိုးကားချင်သည် ။ အညှိုးရောင်ရင့် နှုတ်ခမ်းတို့ က ပုံကျသောကြောင့် သူ့မျက်နှာနဲ့ လိုက်သည် ။ တစ်ယောက်မျက်လုံးကို တစ်ယောက် စိုက်ကြည့်နေစဉ် သင်းကလည်း မျက်လုံးမလွှဲ...၊

"ဟွန်း ..."

သိုက်က မဲ့လိုက်ပြီး ခြေချင်းချိတ်သည် ။ ပြီးတော့ လက်လေးပါ ခပ် ဖွဖွ ပိုက်လိုက်ပြီး...၊

"ရှင့်ဘာသာ တစ်လောကလုံးက တာဝန်တွေ ထမ်းဆောင်နေရတာ ဖြစ်ဖြစ် အဲဒီတာဝန်တွေကို ပခုံးမှာ ထမ်းထားရင် ကျွန်မကို ခေါင်းပေါ် တင်ထားရမှာ ... တာဝန်တွေကို ခေါင်းပေါ် တင်ထားရတယ် ဆိုရင် တော့ ကျွန်မကို ပခုံးပေါ် ထမ်းရမှာ ပေါ့၊ အခြေအနေ အချိန်အခါဆိုတာ အဲဒီလိုရှိတယ်..."

"ကျွန်တော်ကတော့ အခြေအနေ အချိန်အခါဆိုတာ ကိုယ့်စိတ်ကြိုက် ထုတ်နုတ် ဖယ်ရှားခြင်းပဲ... တစ်ယောက်အတွက် လိုတိုးပိုလျှော့ဆိုတာ မရှိဘူး၊ တစ်စုံတစ်ရာကြောင့် နှိုးပဲ..."

"ရှင်က အဲဒီလိုလား..."

"ကျွန်တော့်စကား မဆုံးသေးပါဘူး... ဒါက ကျွန်တော် တစ်ယောက်တည်း ဆုံးဖြတ် လှုပ်ရှားလာခဲ့တဲ့ ကာလပေါ့၊ အခု အဲဒါတွေကို မရွှေ့သိုက်နဲ့ အတူနားလည်ချင်တာ... ငွေကုန်တာ လူပန်းတာတွေက ကိုယ်အကျိုး များ လာမှာ လည်း မဟုတ်ဘူး ..."

"ရှင် အကျိုးလိုချင်ရင်လည်း လက်ဖွဲ့ပစ္စည်း တန်ဖိုးကြီးကြီး ယူခဲ့ကြပါလို့ ဖိတ်စာမှာ ထည့်ရိုက် လိုက်လေ..."

"အခုက လက်ထပ်မှာ မှ မဟုတ်တာ"

လက်ထပ်ပွဲကျရင်တော့ တကယ် ဒီတိုင်း လုပ်မှာ လား မသိ။ မျက်နှာက ဒီက ဘာတွေပြောနေနေ ရင်ထဲမထိသလိုလို မသိလိုက် မသိဘာသာလိုလို ခပ်ရိရိ ကြောင်တောင်တောင်။ ပြီးတော့ နာရီကြည့်ပြီး နေရာမှ ထကာ ...၊

"ကဲပါ... ကျွန်တော်တို့ ကားပေါ်ကျမှ ဆက်ဆွေးနွေးရအောင်၊ အချိန်တော်တော် ကုန်သွားပြီ...."

"ဟွန်း..."

သိုက်က သူနဲ့ စကား ပြိုင်ပြောမနေဖို့ ဆုံးဖြတ်လိုက်ပြီး ခပ်မဲ့မဲ့ပြီး ကာ...၊

"ပထမဆုံး ကျွန်မ အလှပြင်ရဦးမယ်..."

သူ မျက်မှောင်ကုတ် သွားသည် ။ သိုက်က နေရာမှ ခပ်ကြွကြွလေး ထရပ်လိုက်ပြီး လက်လေးနှစ်ချောင်း ထောင်၍ ...၊

"နောက် နံပါတ်နှစ်က ကျွန်မ လိုအပ်တာ ဒီနေ့ အကုန်ဝယ်မယ်... နံပါတ်သုံးက ညကိုးနာရီမထိုးဘဲ ကျွန်မ ညစာ မစားတတ်ဘူး...."

"ကိုးနာရီ..."

"ဟုတ်တယ်..."

မင်းမျက်နှာ ရှုံ့မဲ့သွားသည် ။ ပြီးတော့ ခေါင်းယမ်းပြီး နာရီထပ်ကြည့်၏။ ပြီးမှ နားမလည်သလို မော့လာကာ...၊

"နေပါဦး... မော်ဒယ်တွေ ညနေ ခြောက်နာရီကျော်ရင် ဘာမှ မစားတော့ဘူးလို့ ပြောကြတာပါ..."

"ဘယ်သူပြောတာလဲ..."

သူမဖြေနိုင်ဘဲ အင်း အဲ ဖြစ်သွားစဉ်....၊

"အဲဒါဝတဲ့ လူတွေ ဝိတ်ချတဲ့ နည်း..."

"ဝဝ မဝဝ မင်းကမင်းသမီး... ပိုဂရုစိုက်ရမှာ ပေါ့..."

"စိုက်စိုက် မစိုက်စိုက်... အဲဒါကို ရှင် ဂရုစိုက်နေဖို့ မလိုပါဘူး၊ အခု ကျွန်မ အဝတ်သွားလဲမယ်... ခဏစောင့်၊ အဲ... မပြီးခင်ထိ..."

"မရွှေသိုက် ခင်ဗျား တမင်ရွံ့နေတာတော့ မဟုတ်ပါဘူးနော်..."

သိုက်က လှေကားဆီလှမ်းပြီးမှ သမင်လည်ပြန် ကြည့်လိုက်ပြီး...

"ရှင်ကရော ကျွန်မကို တမင်လှီးတာလား..."

"လှီးစရာလား..."

"ကျွန်မကရော ရွံ့စရာလား..."

အောက်မှာ ရန်ဖြစ်နေတာကို အပေါ်ကနေ အတိုင်းသား ကြားနေရကာ ဖြူလေးကရှေ့ ထပ်တိုး၏။

"မျက်တောင်တွေကို အပေါ်စီးကနေ မြင်နေရတာ အသည်းယား လိုက်တာဟယ်... ရေလည်လန်းတယ်..."

"ရွှေသိုက်လား..."

"ဖြစ်စရာလားဟဲ့ ..."

တစ်ယောက်နဲ့ တစ်ယောက် နည်းနည်းစီ တိုးနေကြရင်း ရုတ်တရက် ကော်ရစ်ဒါ လက်ရန်းက ဗျစ်ခနဲ မြည်သွားပြီး ...၊

"ဟဲ့... ဘာလဲ..."

အဖြစ်ဆိုးတော့မည်ကို သိလိုက်ပေမဲ့ နောက်က ထပ်ညပ်တိုးနေတော့ ပြန်ဆုတ်လို့ မရတော့ဘဲ...

"အမလေး"

"ဟဲ့...ဟဲ့ ငါ့ကို ဆွဲထားကြဦး..."

မိန်းကလေးသုံးယောက် ကော်ဇောပျံစီးလာတဲ့ အတိုင်း အောက်ထပ် ဧည့်ခန်းအလယ်သို့ အုန်းခနဲ ပြုတ်ကျလေသည် ။

အအေးဗန်း ကိုင်ထွက်လာသည့် ဒေါ်တင်တင်လတ် မျက်လုံးကြီးပြူးကာ လက်ထဲက ဗန်းနဲ့ ဖန်ခွက် ခွမ်းခနဲကျကွဲ၏။ လှေကားရင်း ရောက်နေသည့် သိုက်လည်း ကမန်းကတန်း ပြန်လှည့် ပြေးလာကာ... ၊

"သိုက်... အ..."

"အား.... ထလို့ မရတော့ဘူး..."

ပန်းချီကားချပ်နှင့် သိပ်မမြင့်သည့် အကွာအဝေးကြောင့် ဘာမှ သိပ်မဖြစ်ကြသော်လည်း မင်းမျက်နှာရဲ့ ခြေထောက်နားမှာ ရှိစီ ပုံပန်းပျက်လျက်... ၊

"ထူပေးပါဦး... ဒီမှာ အား..."

လက်ကမ်းပေးနေမှ မင်းမျက်နှာ ပျာပျာသလဲ ဆွဲထူပေး၍ ...၊

"ဘာဖြစ်ကြတာလဲ... ခင်ဗျားတို့ စူပါရူးမန်းရိုက်မလို့ ကျင့်နေကြတာလား..."

"ဟုတ်တယ်လေ..."

သိုက်က ထိုစကားကို အမိအရဖမ်း၍ ...၊

"စက်သီးကြိုးလေး ဘာလေးဆင်ပြီးမှ လုပ်ပါဆိုတာ နားမထောင်တာ..."

တကယ်ပဲ လေ့ကျင့်နေသလိုလို ခါးလေးထောက်၍ သဟောက်သဟမ်း လုပ်ပြရင်း... ၊

"အထပ်နိမ့်နိမ့်လေးမို့ တော်သေးတာပေါ့..."

"ဖြစ်ရလေဗျာ... လေ့ကျင့်တာဆိုလည်း ဘောင်းဘီလေး ဘာလေးဝတ်ပြီး တစ်ယောက်စီ လုပ်မှ ပေါ့..."

"အယ်..."

ဂါဝန်မတိုမရှည်နှင့် ဖြူလေး မျက်လုံးပြူးသွားသည် ။ ကိုယ့်ဂါဝန်ကို စမ်းလိုက်တော့ ဂါဝန်စက ကျောပေါ်ပြန်ကပ်နေသဖြင့် စမ်းလို့ မမိ... ၊

သေလိုက်စမ်း အဖြူလေးမ... သွားသေလိုက်တော့...၊

ရှက်လှချေရဲ့ လို့ ရင်ထုအော်ရင်တောင် သနားမယ့်သူရှိမှာ မဟုတ်...

|

အခန်း(၅)

"ဟာ... မင်းသမီး မြန်မြန်လုပ်လေ၊ ရှူတင်တည်တာ ရှစ်နာရီတည်း က ဆယ်နာရီတောင် ထိုးတော့မယ်...."

ဒါရိုက်တာက မျက်စိမျက်နှာပျက်နှင့် လာပြောသွားသည် ။ သိုက်ရဲ့ လက်တွေပို၍ သွက်လက် မြန်ဆန်သွားကာ...၊

"တိုးတိုးရယ်... မြန်မြန် လုပ်စမ်းပါ၊ ဒီဆံပင်လေး လိမ်နေတာ မပြီး တော့ဘူး ..."

"ပြီးပါပြီ မင်းသမီးရယ်... မင်းသမီးတို့ က ရယ်စရာတွေ ပြောနေ တော့ ရယ်ချင်နေတာနဲ့ ..."

"ခစ်...ခစ်..."

တိုးတိုးကစပြီး ရှိစီက ရင်ထိုး ရွေးပေးနေရင်း ရယ်ကာ...၊

"အဲ့နေရာမှာ ဖြူလေးပုံစံဟယ်... ငါဖြင့်ရယ်တောင် မရယ်ရက်ပါ ဘူး၊ ဟား ဟား ဟား ..."

"အောင်မယ်လေး... မရယ်ရက်လို့ ပဲ..."

ပန်းစကား မျက်စောင်းထိုးကာ...၊

"သူ့ခမျာ... အပြင်တောင် မထွက်ရဲတော့ဘူး..."

"ဒါတော့ အိုဗာတင်းတာပါဟယ်... ငါတို့ ချောင်းကြည့်ရင်း တန်းပြုတ်ကျတာ မင်းမျက်နှာ မသိပါဘူး၊ သူ့သာ ကိုယ့်ဂါဝန် လန်နေတာကို ဟိုကမမြင်ခင် ဆွဲချလိုက်ရင် ပြီးပြီ...."

"ဒါပေမဲ့ အထဲမှာ ပါသေးတယ်မလား... ပေါ်သွားတာလည်း မဟုတ်ဘဲနဲ့ ..."

"ဘာထူးလို့ လဲ တိုးတိုးရယ် နင့်အတွက်တော့ ဟုတ်မှာ ပေါ့..."

"အံ့မယ်... တိုးတိုးတို့ က ကိုယ့်ဟာကိုယ် ဗိုင်းကောင်းကျောက်ဖိထားတာနော်၊ စမ်းသပ်ခံနိုင်တယ်...."

"တော်ပါပြီ ရှင့်ကိုလည်း စိတ်မဝင်စားပါဘူး..."

"စိတ်ထဲက ကျိတ်ဝင်စားနေတဲ့ သူ ရှိရင်ရှိမှာ ပေါ့..."

"ဟေး... မပြီးကြသေးဘူးလား..."

"ပြီးပါပြီဆင့်... ခဏလေးပါ..."

တိုးတိုးကလည်း ဒါရိုက်တာနဲ့ အသံတူအောင် လှမ်းအော်ပြောကာ...

|

"ဟွန်း... နာမည်ကြီး မင်းသား မင်းသမီးတွေဆို သူတို့ ဒီလို အော်ရဲပါလိမ့်မယ်..."

တိုးတိုးတိတ်တိတ် အတင်း ပြောနေတုန်း...၊

"မင်းသား လာပြီ... မင်းသား ခဏလေးနော်၊ ဟေ့... ကုတ်ဒ်တစ်ဘူး ဖောက်စမ်း..."

"တွေ့လား... အထက်ဖား အောက်ဖိ..."

"တွေ့ပါတယ် တိုးတိုးရယ်... နင်ကလည်း ကိုယ့်အလုပ် ကိုယ်မလုပ်

ဘူး၊ တော်တော်ကို စပ်စုတာ..."

"အဲဒါတွေကြောင့်ခက်တာ ငါ့မင်းသမီး... ကိုယ့်ကိုယ်ကိုယ် အောင်မြင်အောင် ကြိုးစားစမ်းပါ။ ထုတ်ဝေသူနဲ့ မြန်မြန်လက်ထပ်ပြီး ကိုယ့်လုပ်ခွင့်ရမယ့် ဇာတ်တွေ အမုန်းရိုက်ပစ်လိုက်... မင်းသမီး ခုထိ ထိုးဖောက်အောင်မြင် မလာသေးတာ ရတဲ့ ဇာတ်တွေက ကိုယ့်ဇာတ် မဟုတ်လို့ လေ... ကိုယ့်ကာရိုက်တာနဲ့ လိုက်မယ့် ဇာတ်မျိုးမှ ..."

"ဒါလည်း ဟုတ်တာပဲဟ... ကိုယ်က ကားများများ ရိုက်ရဖို့ ပဲ ကြိုးစား နေမိပေမဲ့ တစ်ကားတည်းနဲ့ နာမည်ကျော် သွားတာတွေကြည့်ရင် သရုပ်ဆောင်တွေ အတွက် ဇာတ်က အရေးကြီးဆုံးပဲဆိုတာ သိသာတယ်... အခု နင်က ကိုယ်ကြိုက်တဲ့ ဇာတ်ကို ရွေးချယ်ခွင့် မရှိဘူး ဖြစ်နေတာ..."

သူငယ်ချင်းတွေ ပြောကြတာလည်း လိုရင်းက မင်းမျက်နှာနဲ့ လက်ထပ်လိုက်ဖို့ ပဲ ဖြစ်နေသည်။ ကိုယ်လည်း လက်တော့ ထပ်ချင်တာပေါ့။ ဘယ်သူ့ကိုမှ မပြောဖြစ်ပေမဲ့ သူတို့ ပြောနေတဲ့ အခြေအနေမျိုး သူမတောင့်တနေခဲ့တာ ကြာပြီပဲ။ သရုပ်ဆောင်ကောင်း တစ်ယောက် ဖြစ်နေဖို့ ထက် နိုင်ငံကျော်တစ်ယောက် ဖြစ်ဖို့ က သူမအတွက် အများကြီး လိုနေသေးသည်။ ဒါကို ကိုယ့်အင်အားနဲ့ တော့ ဘယ်လိုမှ ကျော်ဖြတ်နိုင်ဖို့ မလွယ်။ ဟိုလို ဒီလိုနည်းတွေနဲ့ ပြည့်စုံအောင် ကြိုးစားပါလား ဆိုတော့လည်း 'မလည်ဘဲရှုပ် အထုပ်ပေါ်သည်' တဲ့ ...။

"အဟမ်း..."

နောက်က ချောင်းဟန့်သံကြောင့် သူတို့ တွေ လှည့်ကြည့်လိုက်မိကြ၏။ မင်းသား ဒီဒေးက အခန်းတံခါးဝကနေ လက်ပြ နှုတ်ဆက်နေသဖြင့်...။

"ဪ... ကိုဒေး လာလေ..."

နာမည်ကြီးမင်းသားက လာနှုတ်ဆက်နေသဖြင့် ဖြူလေးတို့ ပျာပျာ သလဲ ဖြစ်ကုန်ကာ နေရာထိုင်ခင်း ပေးကြပြီး နောက်ဆုတ် နေကြ၏။

"ဖြည်းဖြည်းလုပ်တော့ သိုက်... ဒါရိုက်တာ ခေါင်းမီးတောက်နေပြီ..."

"

"ဟင်... ဘာဖြစ်လို့ လဲ..."

"ထရူးလပ်စ်က ပရိုဂျူဆာနဲ့ ငြိနေလို့ ..."

ဟင်... True Loveက မင်းမျက်နှာပဲ...။ ဒီဒေးက သိုက်နဲ့ မင်းမျက်နှာ ပတ်သက်တော့မည့် အရေးကို သိထားသည့်အပြီးနှင့် ...။

"ဇာတ်လမ်းအရ လိုကေးရှင်း ဘောင်ဝင်နေတဲ့ ရပ်စဲထန်တွေက ထ ရူးလပ်စ်နဲ့ ချည်း ငြိနေလို့ တဲ့ ..."

"တစ်မြို့လုံးတော့ သူ့မပိုင်လောက်ပါဘူး ကိုဒေးရယ်... ဇာတ်လမ်း အရ ဖြစ်နေလည်း အဆင်ပြေသလို ပြောင်းရမှာ မဟုတ်ဘူး လား..."

" မဟုတ်ဘူး လေ... ကျွန်တော်က အဲဒီမှာ ရန်ဖြစ်ပြီး နောက်ထပ်ချိ တ်ရမယ့် နေရာနဲ့ တစ်ဆက်တည်း အဆင်ပြေဖို့ က ရက်စထန်ဖြစ်နေ တိုင်း မရဘူး"

"ဪ..."

"ကျွန်တော် ထွက်ပြေးလာမှ သိုက်ရှိနေတဲ့ နေရာနဲ့ တစ်ခါတည်းချိ တ်ပြီး ခုန်ချမှာ တွေ တိုက်ခိုက်တာတွေ ... ပြီးရင် အဲဆိုင်ရှေ့က ပြန်ဖြ တ်ရမှာ ..."

"ဟုတ်တယ်... သိုက် အဲဒါကို မတွေးလိုက်မိဘူး..."

"ကျွန်တော် ပြောချင်တာက သိုက်များ ဖုန်းတစ်ချက်လောက် ဆက် ပေးရင် ရမလားလို့ ..."

ထိုစဉ် ဒါရိုက်တာကလည်း တံခါးဝမှာ ပေါ် လာပြီး လက်တစ်ချက် ပြ၍ အထဲဝင်လာသည်။ အထဲရောက်တာနှင့် ထိုင်တောင် မထိုင်နိုင်ဘဲ...
..၊

"ဒီနေ့တော့ ဘာမှ မလုပ်ရဘဲ ရှူတင်ဘရိတ်ခ်လို့ မရဘူး မင်းသမီး ရေ... ငါတို့ ကို တစ်ခုခုတော့ ကူညီဦး..."

သိုက် စိတ်ညစ်သွားသည် ။ ကိုယ်နဲ့ စေ့စပ်တော့မှာ ပေမဲ့ မင်းမျက်နှာနဲ့ သူမက အဆင်ပြေတာ မဟုတ်... ၊

"မင်းသားကလည်း မနက်ဖြန် အမေရိကားသွားဖို့ ရှိတယ်... ငါတို့ အရန် မင်းသားလည်း ပါသွားမှာ ၊ ဒီနေ့ သူတို့ ဆင်းန်တွေ အကုန် ရိုက် ထားမှ ဖြစ်မှာ ..."

"အဲဒါသိုက်နဲ့ ..."

"ထရူးလပ်စ်က ပရိုဂျူဆာက ညည်းနဲ့ စေ့စပ်ထားတာမို့လား...."

"ဟာ... ဆရာကလည်း မစေ့စပ်ရသေးပါဘူး၊ အဲဒီလူနဲ့ လည်း ..."

"ဪ... သိုက်ကလည်း ဒါပေမဲ့ သူများ ပြောတာနဲ့ နင်ပြောတာ တူ မလား၊ ဖုန်းလေးတစ်ချက် ဆက်ရတာ ဘာဖြစ်တာလိုက်လို့"

ရိုစီ ဆရာကြီး ဝင်လုပ်နေသည် ။ ဒီလို လုပ်ပေးသင့်ကြောင်း ပန်းစ ကားက ခေါင်းညိတ် ထောက်ခံနေ၏။ အားလုံး မျှော်လင့်နေသည့်ထဲမှာ သိုက် ဦးနှောက် ခြောက်ရလျက် ...၊

"အခု အဲဒီရက်စထရန်ကို ဘာဖြစ်လို့ မရတာလဲ..."

အစက ပြန်မေးနေတော့ ဒါရိုက်တာက စိတ်မရှည်ပုံ ဖြစ်သွားကာ...၊

"ကျွတ်... ပြောပြန်ရင် အတင်းပြောတယ် ဖြစ်ဦးမယ်၊ အဲဒီပရိုဂျူဆာက... တယ်လေ ညည်းနဲ့ စေ့စပ်မယ့်လူကို ကဲ့ရဲ့ လို့ လည်း မဖြစ်..."

"ကဲပါ ဆရာရယ်... ကဲ့ရဲ့ ချင်နေတာကို ထုတ်ပြောပြီးမှ ပြောသာပြောစမ်းပါ... သိုက်နဲ့ ဒါရိုက်တာ ဖြစ်နေပုံကိုကြည့်ပြီး ဒီဒေးက ရယ်ကာ... ၊

"ဒါဆို အတင်းမကျ သတင်းမက ကျွန်တော်ပဲ ပြောလိုက်မယ်..."

"အေး... ကောင်းတယ်..."

"ဒါရိုက်တာနဲ့ ရှူတင်မန်နေဂျာ ခုနပြောတဲ့ အတိုင်း...."

"ဟာ... အဲဒီလိုမလုပ်နဲ့ လေ..."

"ဟား ဟား ဟား"

ရယ်ရယ်မောမောတွေ ဖြစ်သွားမှ ဒီဒေးက ဒါရိုက်တာထိုင်ဖို့ ခုံဆွဲပေးပြီး ဒီဘက်ပြန်လှည့်၍ ...၊

"ထရူးလပ်ဗ်ပရိုဂျူဆာက နည်းနည်း ကတ်ဖွဲသတ်တယ်ကွ... အဲ မဟုတ်ဘူး ... တော်တော် ကတ်ဖွဲသတ်တာ..."

"အဟမ်း... ဟမ်း..."

ရိုစီက ချောင်းဟန့်လိုက်ပြီးမှ မျက်နှာလေးဟိုလွှဲ ဒီလွှဲ။ သို့သော် ဒီဒေးက ရိုစီ ချောင်းဆိုးလိုက်တာကို မော့ကြည့်ပြီး အဓိပ္ပာယ်တစ်မျိုး ပေါက်သွားကာ... ။

"တော်ပြီ... တော်ပြီ အခုကိစ္စပဲ ပြောတော့မယ်၊ အန္တရာယ်ကင်းကင်း..."

"ရပါတယ် ပြောပါ... သူနဲ့ သိုက်နဲ့ လည်း သိပ်အဆင်ပြေကြတာ မဟုတ်ဘူး ..."

သူများ ပြောမယ့်စကားကို နှိုက်ဖို့ အတွက် ကိုယ်က အရင် ခင်းပေးရမည်။ သူ့ကိုမုန်းသည် ဖြစ်စေ ချစ်သည် ဖြစ်စေ တစ်ယောက်အကြောင်း တစ်ယောက်သိဖို့ က မျက်နှာချင်းဆိုင် စကားပြောကြတာလောက်နဲ့ မလုံလောက်ပေ။ သူနဲ့ ထိစပ်တဲ့ ပတ်ဝန်းကျင်မှာ ဘယ်လိုလူစားလဲဆိုတာ သိဖို့ အတွက် ကိုယ့်ပေါင် ကိုယ်လှန် ထောင်းသလို ဖြစ်လည်း မတတ်နိုင်။ သို့သော် ဒါရိုက်တာနဲ့ မင်းသားကတော့ သူမတွေ့သလို မတွေ့ကြတာလား။ သူတို့ ကပဲ ပိုတော်နေကြတာလား မသိ။

"တွေ့လား... ဒါရိုက်တာကြီး၊ ဒါရိုက်တာကြီးရဲ့ မင်းသမီး အင်ထရိုတွေဝင်နေပြီ..."

"မလုပ်ပါနဲ့ သိုက်ရာ... ငါတို့ ဒီနေ့ဆင်းနံကို come on မှာ ရိုက်ခွင့် ရဖို့ ညည်းပြောပေးမှ ရမှာ ..."

သိုက်မျက်နှာလေး မဲ့သွားသည် ။ သင်းတို့ အထင်ကြီးနေသမျှ အရှက်ကွဲမှာ သေချာ သိနေသဖြင့် ခုနချောင်းဆိုးလိုက်သည့် ရိုစီကိုပဲ ဒေါသတွေ ကျိတ်ထွက်နေမိ၏။ သူ့အကြောင်း မကောင်းတရောင်းလေးတွေ နားထောင်ဖာထေရင်း ဒီကိစ္စကို အသာလေး ခေါင်းရှောင်ဖို့ ဟာ ဒီမိန်းမတွေ တော်တော်ပဲ လူကိုသူဌေးကတော်လို ပွဲတက်စေချင်နေကြသည် ။ ဒီလူ့အကြောင်း မသိလို့ လား...။

"ဆရာကလည်း သိုက်နဲ့ သူနဲ့ မရင်းနှီးပါဘူးဆိုမှ သူ့အကြောင်း ဆရာတို့ သိထားသလောက်တောင် သိုက်မသိဘူး..."

"ငါတို့ ကလည်း ဒါရိုက်တာက ပရိဂျူဆာကို သိနေတာမျိုးပါ..."

တခြား ဘာမှ မသိပါဘူး၊ ခုလည်း သူ့ဟာကို အဲ... သူ့ရုပ်စထရန်ကို တစ်
ခန်းလေး သုံးရုံပဲ..."

"ခက်တော့တာပဲ..."

"မခက်ပါဘူး... ငါတို့ က သူနဲ့ တိုက်ရိုက် ပြောလို့ ရတဲ့ ဖုန်းနံပါတ်
တောင် မသိဘူး၊ သူ့ကောင်လေးတွေကလည်း ဒါဆိုဒါ... ဘာမှ ကိုပြော
လို့ မရဘူး..."

ရှောင်လွှဲမရတော့သဖြင့် သူနံပါတ်ကို ခေါ်လိုက်ရကာ... ၊
